

ဝင်းငြိမ်း
စီစဉ်တည်းဖြတ်သည်။
အာနုတ်စာရ

မြေ

ရွှေအမြဲတေဝတ္ထုတို(၆၂)ပုဒ်စုစည်းမှု

စီစဉ်သူရဲ့ အမှာ စကား

ငယ်ငယ်တုန်းက နှစ်တစ်နှစ် ကုန်ဖို့ ရာ ၃၆၅ ရက်ကို ဖြတ်သန်းရတဲ့ အချိန်တွေဟာ ကြာလှချည်ရယ်လို့ အောက်မေ့ခဲ့ပေမဲ့ အသက်အရွယ်ရလာတဲ့ အခါမှာ တော့ နှစ်တစ်နှစ်ကို ဖြတ်သန်းရတဲ့ ကာလဟာ မြန်လှချည်လားလို့ အောက်မေ့မိပါတယ်။ အမှတ်တရ ရွှေ ၆၁ ကို စုစည်းပေးခဲ့တာ မနေ့တစ်နေ့ကလို့ ထင်ခဲ့ပေမဲ့ တကယ်တော့ တစ်နှစ်ပြည့်ခဲ့ပြန်ပါပြီ။ ဒါကြောင့် "ရွှေ အမှတ်တရ ၆၂" ကို စုစည်းရပြန်ပါပြီ။

စုစည်းမှုအတွက် ရွှေအမြဲတေ မဂ္ဂဇင်း ဖိုင်များကို ပြန်ဖတ်တဲ့ အခါ မှာ ဖော်ပြပေးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတိုများ ထဲက ကောင်းနိုးရာရာတွေကို အများကြီးတွေ့ရပါတယ်။ အမှတ်တရ ၆၀ ကတည်းက စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို တစ်ပုဒ်သာ သုံးမယ်ဆိုတဲ့ မူနဲ့ ရွေးချယ်စုစည်းခဲ့တာ ဖြစ်လို့ ၆၂ အတွက် စုစည်းပြန်တော့ လည်း ဒီမူအတိုင်းပဲ တစ်ယောက် တစ်ပုဒ်စီပဲ ရွေးချယ်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြပေးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတိုများ ဟာ "တောင်း" စာမူ များ မဟုတ်ဘဲ ဆရာ၊ ဆရာမများက သူတို့ ဆန္ဒနဲ့ ရွှေအမြဲတေကို ပေးပို့လာကြတဲ့ စာမူများ သာ ဖြစ်ပါတယ်။ "တောင်း"စာမူမဟုတ်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း စိတ်သန့်စွာနဲ့ စိတ်ကြိုက်မတွေ့ရင် မသုံးဘဲ "ရွှေအမြဲတေနဲ့ မလိုက်ဖက်လို့ ပါ" ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ပြန်ပေးခဲ့ရတာတွေ ရှိပါတယ်။ "တောင်း" စာမူ ဆိုရင်တော့ ကြိုက်သ

ည် ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည် ဖြစ်စေ ထည့်ဖို့ ရာ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်။ အဲဒီတာဝန်ကို မယူလိုတဲ့ အတွက် သူတို့ ပေးလာတဲ့ အထဲက သာ စိတ်ကြိုက်ဝတ္ထုများကို ရွေးချယ်ဖော်ပြခဲ့တာ ဖြစ်တာကြောင့် အခု မဂ္ဂဇင်းဟောင်းများကို ပြန်ဖတ်တဲ့ အခါမှာ လည်း ဝတ္ထုတိုင်းလိုလိုက စိတ်ကြိုက် ဖြစ်နေတာချည်းပါပဲ။

တချို့ဆရာများက "ချရေးလိုက်လို့ အားရရင် ရွှေအမြုတေကိုပဲ ပို့ဖြစ်တယ်"လို့ ဆိုကြပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ရပါတယ်။ ဟင်းကောင်းစားရရင် ချစ်တဲ့ ခင်တဲ့ သူတွေကို သတိရတယ်ဆိုတဲ့ စကားလို စာတစ်ပုဒ်ကို အားရတိုင်း ရွှေအမြုတေကို သတိရကြတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမများ ရဲ့ စေတနာ၊ မေတ္တာကြောင့် သာ ရွှေအမြုတေ သက်တမ်း ၁၈ နှစ် ကျော်လာချိန်အထိ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုများ ဟာ ဖတ်လို့ အရသာရှိနေဆဲ၊ ရသ ပြည့်ဝနေဆဲ ဖြစ်နေပါ တယ်။ အဲဒါကြောင့် စာမူပေးပို့ခဲ့ကြတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမများကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ကျွန်တော် ပြောပါရစေ။

နာမည်ကြီး စာရေးဆရာကြီးများ အနေနဲ့ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်များ အသီးသီး ထုတ်ဝေနေကြချိန်မှာ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် မထွက်နိုင်သေးတဲ့ ဆရာများ ရဲ့ ဝတ္ထုများက အခု စုစည်းမှုမှာ ပိုမိုများ ပြားတယ် ဆိုတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် မထွက်နိုင်သေးတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမများ ရဲ့ စာများကို "အမှတ်တရ ရွှေ ၆၂" အဖြစ် စုစည်းလိုက်ရတာကိုပဲ ကျေနပ်လှပါတယ်။ ရသစာပေ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ စာချစ်သူများ အနေနဲ့ လည်း ဒီစုစည်းမှုကို ကျေနပ်လိမ့် မယ်လို့ မျှော်လင့်မိပါကြောင်း ...။

လေးစားစွာဖြင့်

ဝင်းငြိမ်း

အနုတ္တ
မောင်ဆွေသက်

သားကမွေး၍
မြေးတော်ရသူကို
သားအရင်းလို
ချစ်ခဲ့ရသည်
ယုယပိုက်ထွေး ပြုစုခဲ့ရသည်
သူ့မွေးနေ့တွေ
အကြိမ်နှစ်ဆယ်တောင်
ကျင်းပပေးခွင့် ရခဲ့ပြီးပြီပဲ
ကျေနပ်ရတော့မပေါ့

သည် နေ့သည် မြေးလေး မွေးနေ့။

သီတင်းကျွတ်လပြည့် အဖိတ်နေ့ ရောက်တိုင်း မြေးလေးအတွက် မွေးနေ့ပွဲ စီစဉ် ပေးခဲ့ရသည် မှာ သည့် နေ့ပါဆိုလျှင် နှစ်ဆယ့်တစ်ကြိမ် ရှိပြီ။

သို့အတွက် ယခင်နှစ်များ နည်းတူ ပြင်ဆင်နေရသော ဦးဇော်တစ်ယောက် အဖို့ မောရမှန်းပင် မသိနိုင်ခဲ့။

ကြိုတင် မှာ ကြားထားသော မွေးနေ့ကိတ်မုန့် အနီရောင်လေးပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင် အနီ သေးသေးလေးများ နှစ်ဆယ့်တစ်တိုင် စိုက်ထူထားရသည် ။

အိမ်ရှေ့မှာ လည်း ဆီစိမ်စက္ကူဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မြန်မာ မီးပုံးနီ နီရဲရဲလေးများ နှစ်ဆယ့်တစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထားသည် ။

မီးပုံးတိုင်းမှာ လည်း ဖယောင်းတိုင်လေးများ အသင့်စိုက်ထားပြီး ဖြစ်သည် ။

မီးပုံးလေးများကို တစ်ခုချင်း ဖုန်မရှိစေဘဲ ပြောင်လက်စေဖို့ အဝတ်ရေဆွတ်ပြီး ပွတ်တိုက်ရသည် မှာ လည်း နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဦးဇော်၏ အလုပ်။

အိမ်ရှေ့ တံစက်မြိတ်မှာ မီးပုံးလေးများ စီရီချိတ်ဆွဲနေစဉ် ရုတ်တရက် ချော်လဲ၍ အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော် အဘိုးကြီး ဦးဇော်ခမျာ ခြေမျက်စိနေရာမှာ ယောင်လာခဲ့ရသေးသည် ။

သို့ပေမဲ့ မြေးလေးမွေးနေ့ အစီအစဉ် မပျက်စေရ။

ချက်ချင်း ဆေးလိမ်း၊ ပတ်တီးစည်းပြီး မီးပုံးတွေကို ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် ချိတ်ဆွဲခဲ့ရသည် ။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးပါမှ ဧည့်ခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ထိုင်လျက် မွေးနေ့ကိတ်မုန့်ကိုတစ်လှည့်၊ မီးပုံးလေးများကို တစ်လှည့်၊ လမ်းမကို တစ်လှည့် ကြည့်ရင်း၊ ငေးရင်း မြေးလေးအပြန်ကို မျှော်နေရပါတော့သည်။ ။

မြေးလေးပြန်လာလျှင် ကိတ်မုန့်ပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်တွေကို ထွန်းပေးမည်။

မြေးလေးက ပါးဖောင်းဖောင်းကလေးဖြင့် အားပါးတရ မှုတ်၍ ငြိမ်းပေလိမ့်မည်။

ပြီးလျှင် မီးပုံးနီနီလေးများကို မြေးလေးကိုယ်တိုင် ထွန်းညှိစေမည်။

ပြီးနောက် အိမ်က ဘုရားစင်မှာ ဘုရားဝတ်ပြုစေပြီး အဘိုးနှင့် အဘွားကို နှစ်စဉ်ကလို ကန်တော့စေမည်။

သည့် နောက် အဘိုးအဘွားနှင့် မြေးလေးတို့ အတူတကွ အိမ်ကထွက်မည်။ သူကြိုက်နှစ်သက်ရာ ဆိုင်မှာ ညစာကျွေးမည်။ ရွှေတိဂုံ ကုန်းတော်ပေါ်တက်၍ အင်္ဂါထောင့်မှာ အလင်းတိုင် သက်စေ့ပူဇော်စေမည်။ ပန်းသက်စေ့၊ ရေချမ်းသက်စေ့ လှူစေမည်။

တစ်နှစ်မပျက် နှစ်စဉ်ဆက်၍ မွေးနေ့တိုင်း ပြုနေကျ အမှုဖြစ်၍ ပြန်တွေး ရန်ပင်မလို။ စိတ်အစဉ်မှာ အလိုလို မြင်ယောင်နေကျဖြစ်သည်။ ။

သားကြီးနှင့် ချွေးမတို့ ဆေးကျောင်းတွင် ပညာသင်ဆဲမှာ ပင် မြေးအမြွှာကို မွေးသည်။ ။

ဆရာတော် ဦးခေမာ၏ တွက်ချက် ဟောပြောချက်အရ မြေးသားလေး အသက်ရှည်ရာ အနာမဲ့ကြောင်း မိဘနှင့် ခွဲ၍ အဘိုးအဘွားမှ မွေးစားခဲ့ရသည်။ ။ မြေးမလေးကိုတော့ မိဘများ ဆက်၍ မွေးခွင့်ရသည်။ ။

သည် လိုနှင့် မြေးလေးကို ဦးဇော်တစ်ယောက် အပိုင်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ

သည် ။

သားနှင့် ချွေးမတို့ တစ်ပြိုင်တည်း ဆရာဝန်ဖြစ်ကြတော့လည်း မြေးမလေးနှင့် အတူ မြန်မာပြည် တစ်နံတစ်လျား ရွှေ့ပြောင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြရသည် ။ မြေးလေးသာလျှင် အဘိုး အဘွားနှင့် အတူ နေ၍ ပညာသင်ကြားသည် ။ စာတော်သည် ၊ လိမ္မာသည် ၊ အိမ်မြဲသည် ။

သည် ခေတ်မှာ ရှိတော့ရှိသည် ။ ရှားသည် ဟူသော ကလေးမျိုး။ စာကျက်ခြင်း၊ ပန်းချီဆွဲခြင်း၊ စန္ဒရားတီးခြင်း သည် သာ သူ့အလုပ်ဖြစ်သည် ။

ဘွားအေက အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပေးသလို ဘိုးအေကလည်း မြေးနှင့် အတူ သင်္ချာတွေ ထိုင်တွက်ရင်း သူ့စာကြည့်စားပွဲမှာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်မှာ လည်း နေ့စဉ်အလုပ်ဖြစ်သည် ။

ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ကို စန္ဒရား စနစ်တကျ သင်ယူစေခဲ့သည် ။ ယခုတော့ မြေးလေးက ကိုယ်တိုင်သီချင်းစပ်၍ တစ်ကိုယ်တော် စန္ဒရားနှင့် မြဝတီရုပ်သံမှ သီဆိုဖျော်ဖြေနေသော အဆင့်သို့ ရောက် လာပြီ။

သည် မြေးလေး တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်သား အရွယ်မှာ သူ့မိဘများက ပြည်ပသို့သွား၍ ကန်ထရိုက် စနစ်ဖြင့် ဆရာဝန်အလုပ် လုပ်ရသည် ။ ဒေါ်လာဖြင့် ဝင်ငွေရ ကြသည် ။

မြေးလေးက မလိုက်၊ အဘိုးအဘွားနှင့် မခွဲမခွာ အတူနေခဲ့သည် ။

လွန်ခဲ့သော ခြောက်လကမှ သူ့မိဘများ အပြီးပြန်လာကြသည် ။ ငွေကြေးစုဆောင်းမိ၍ တိုက်နှင့် ကားနှင့် ဖြစ် လာပြီ။

မြေးလေးကို သူတို့ က ပြန်ခေါ်သော်လည်း မြေးလေးက

အဘိုးအဘွားနှင့် သာ နေမြဲနေလျက်ရှိသည်။ ။

သားကြီးက ချွေးမနောက်သို့ ကောက်ကောက် ပါသွားလေပြီးသည့် နောက် ဦးဇော်အဖို့ သားအစားရသလို မြေးလေးကိုသာ အချစ်တွေ ပိုခဲ့ ရပါသည်။ ။

ဟော လာပြီ။

မြေးလေးက ပြန် လာပြီဆိုသည် နှင့် အိမ်အဝင်မှ မီးပုံးနီနီလေးများ ကို ခေါင်းနှင့် တိုက်၍ ကစားပြီး ဝင်လာသည်။ ။

အဘိုးပါးကို နမ်းသည်။ ။

အဘွားပါးကို နမ်းသည်။ ။

ချစ်စရာ သည် မြေးလေး။

ပြီးနောက် အဘွား၏ သွန်သင်ချက်အတိုင်း ရေကို တဝသောက်၍ ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ။

သီချင်းသံ တကြော်ကြော်နှင့် ရေချိုးနေသံ ကြားနေရသော အဘိုးနှင့် အဘွားမှာ သည် ကမ္ဘာမြေတွင် မည်သူနှင့် မဆို ယှဉ်ပြိုင်ရဲသော ပီတိ အဟုန်ကို ကိုယ်စီဖြင့် ပြုံးနေမိကြပါသည်။ ။

မြေးလေး ရေချိုးခန်းမှ ထွက်၍ အဝတ်လဲနေဆဲမှာ ပင် ဦးဇော်၏ သားသည် ကားသစ်ကြီးကို မောင်းလျက် ချွေးမနှင့် မြေးမတို့ နှင့် အတူ ရောက်လာပါသည်။ ။ သားကြီးက စပို့ရှပ်လက်တို အကောင်းစားနှင့် ၊ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ခန့်ညားလှသလို ချွေမကလည်း နိုင်ငံခြားဖြစ် အင်္ကျီ ပုံဆန်း တင်ပါးဖုံးနှင့် ထဘီစကပ် တိုတိုအောက်မှ ငါးလက်မခန့် မြင့်သော ခုံဖိနပ်မှာ တန်ဖိုးမသေးလှကြောင်း ပေါ်လွင်စေလျက် ရှိ သည်။ ။

မြေးမလေးကတော့ ဘလောက်စံလက်ပြတ် ခါးတိုကိုယ်ကျပ်နှင့် ခူး
ဖုံးရုံ တိုက်စကပ်နှင့် ပင်ဆယ်လ်ဟီးခေါ်
ဒေါက်မြင့်ခွာသေးဖိနပ်လေးကြောင့် ပို၍ အလှတွေ ကြွနေပါသည်။ ။

နှုတ်ဆိတ်နေသော ချွေးမက မီးပုံးနီလေးတစ်ခုကို ကိုင်ကြည့်နေသ
ည်။ ။ နှုတ်သွက်သော သားက.....

"ဒီဟာတွေအားလုံး ဖေဖေမြေး မွေးနေ့အတွက် လုပ်ထားတာလား"
ဟု မေးဆဲမှာ မြေးလေးက အဝတ်လဲပြီး၍ ထွက်လာသည်။ ။

သားကြီးကပင် ဆက်၍ "သားလေးမွေးနေ့ ပါတီလုပ်မလို့ လာခေါ်
တာ" ဟု ပြောလိုက်သော အခါ စကားသံသည် သားအရင်းခေါက်ခေါက်
နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာသော စကားသံများ ဖြစ်ပါလျက် ဦးဇော်၏ တစ်ကို
ယ်လုံးကို ကျဉ်စက်နှင့် တို့ သလို ခံစားလိုက်ရရှာပါသည်။ ။

မြေးလေးကတော့ အဘိုးအဘွားကို တစ်လှည့်၊ အဖေကိုတစ်လှည့်
ကြောင်စီစီဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ။

ဘုရားသွားရန် ရည်ရွယ်၍ မြေးလေးက ရခိုင်လုံချည်နှင့် ရုပ်လက်
တို ဝတ်ထွက်လာသည် ကို ကြည့်ရင်း.....

"ကိုကို ဝတ်ထားပုံကြီးက အောက်လိုက်တာ" ဟု သွက်လက်သော
မြေးမလေးက ဝင်ထောက်လိုက်သည်။ ။

တစ်ဆက်တည်းပင်၊

"လိုက်ခဲ့ပါ ကိုကိုရာ။ ကိုကို ဘတ်သ်ဒေးကို ညီမလေးတို့ မိသားစု မ
ဆုံရတာကြာပြီ။ ဟိုမှာ ကာစင်တွေကလည်း စောင့်နေကြတယ်။ ပါတီ
က မိုးချုပ်မှ မို့ နက်ဖြန်မှ ကိုကိုပြန်ရမယ်" ဟု ပြောဆိုသံ ကြားရတော့မှ
ဦးဇော်တစ်ယောက် သတိဝင်လာသည်။ ။

ကိုယ်က မိဘအရင်းမှ မဟုတ်ပါဘဲလား။ သူတို့ လေးဦးသာ တကယ့်မိ သားစုပေကိုး။ သားက မွေး၍ မြေးတော်ရသူကို သားအရင်းလို ချစ်ခဲ့ရသည် ။ ယုယပိုက်ထွေး ပြုစုခဲ့ရသည် ။ သူ့မွေးနေ့တွေ အကြိမ်နှစ်ဆယ်တောင် ကျင်းပပေးခွင့် ရခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ကျေနပ်ရတော့မပေါ့။

"လိုက်သွားရမလား" ဟု မေးလာသော မြေးကို အဘွားကတော့ မဖြေ။ ဝေပဲလာသော မျက်ရည်ကို ထိန်းရင်း ငေးကြည့်နေသည် ။ အဘိုးကသာ ဆိုနှင့်လာသော ရင်မှ ဝေဒနာကို မျိုချရင်း "ဪ.... အေး" ဟု အလိုက်သင့် ပြောလိုက်ရသည် ။

ထိုမှ တစ်ပါးလည်း ပြောစရာစကား ဦးဇော်တွင် မရှိပြီ။ ဦးဇော်၏ အသံဆုံးသည် နှင့် သား၊ ချွေးမနှင့် မြေးမလေးတို့ က ကားထဲရောက်နေကြပြီ။

မြေးလေးကသာ ကြင်နာသော မျက်လုံးရွဲကြီး များ ဖြင့် ကြည့်ရင်း အဘိုးနားကပ်၍ တိုးတိုးလေးပြောသည် ။

"သူကလည်း အဖေပဲလေ ဘိုးဘိုးရဲ့ " ဟု နှစ်သိမ့်ရှာသည် ။ မြေးလေးပြောသံကြားမှ အဘိုးဖြစ်သူ အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ကြီးမှာ သတိသံဝေဂ ရမိလေသည် ။

မရှိတာကို အရှိ၊

မပိုင်တာကို အပိုင်၊

မဆိုင်တာကို ဆိုင်သလို ယုံမှတ် မှားခဲ့မိပါပြီကော။

အဘိုးဟာ အဘိုးပဲပေါ့။ ကိုယ့်စိတ်ကို သတိနှင့် ယှဉ်၍ ထိန်းနေရာမှ ထွက်တော့မည့် ကားကို လက်ပြ၍ တားရင်း မြေးချစ်လေးအတွက် ပြင်ထားသော မွေးနေ့ကိတ်မုန့်လေး ပေးဖို့ လှမ်းထွက်လိုက်ရပါသည် ။

ခြေတစ်ဖက်နာနေ၍ ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ လျှောက်နေရသော အဘိုးကို သနားလို့ ထင်ပါရဲ့ ။ မြေးမလေးက လှမ်းအော်ပြောသည် ။

"နေပစေ ဘိုးဘိုး။ ဟိုမှာ ကိတ်အကြီးကြီး အော်ဒါလုပ်ထားပြီးပြီ" ဆိုပါလား။

သားဖြစ်သူက လက်ပြရင်း ကားကို ဘီးလိုမ့်အထွက်မှာ မြေးလေးက သူ့ကိုချစ်သော အဘိုးနှင့် အဘွားအား လှမ်းအော်ပြောလိုက်ပါသေးသည် ။

"နောက်နှစ်ကျမှ ဘိုးဘိုးတို့ နဲ့ ဘုရားသွားမယ်နော် ဘိုးဘိုး" သူ့စကားသံ မဆုံးမီပင် ဆလွန်းကားသစ်ကြီးက အရှိန်ဖြင့် မောင်းထွက်လေပြီ။

မြေးလေး ကြားနိုင်၊ မကြားနိုင် မသေချာသော်လည်း ဘိုးအေဖြစ်သူရဲ့ နှုတ်ဖျားမှ အလိုလို ထွက်လာသော စကားများကတော့....

"နောက်နှစ် ဘိုးဘိုး အသက်ရှင်သေးရင် သွားကြတာပဲ မြေးရယ်" ဟူသတည်း။

"နောက်နှစ် ဘိုးဘိုးအသက်ရှင်သေးရင် သွားကြတာပဲ မြေးရယ်" ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည် ။ ဦးဇော်၏ လက်မောင်းကို လာရောက်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သော ချစ်ဇနီး မရွှေစုကို လှည့်မကြည့်နိုင်သေး။

စီအရီချိတ်ဆွဲထားသော မီးပုံးနီလေးများ နှင့် ဖရောင်းတိုင်လေးများ

စိုက်ထားပြီးဖြစ်သော လက်ထဲမှ မွေးနေ့ကိတ်မုန့်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း တလိမ့်လိမ့် စီးကျသော မျက်ရည်စများကို မရွှေ့နု မမြင်အောင် တစ်ဘက်သို့ လှည့်ထားလိုက်ရပါ သတည်း။

မောင်ဆွေသက်
အမှတ် ၁၀၉၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၉၉၈ ခုနှစ်
ရွှေအမြုတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

မိုးတိမ်တွေ ခြေရောင်ပြပါလို့
ရှင်ထွေးဟန်

ခြေတံရှည် လက်တံရှည်
ဘော်ထူး
တအားကျုံးအော်ပြေးတော့
မိထွေး မျက်လုံးပြူးသွားတယ်
ဘော်ထူးတစ်ခုခုမြင်လို့
ပြေးတာပဲ ဖြစ်မယ်
မဟုတ်မှ လွဲရော ကျတ်ပဲနေမှာ
"ဘူးထော်ရေ... ဘူးထော်..."
မိထွေးအသံတွေ
ငယ်သံပါ ပြာအက်လို့
ပါးစပ်က တွင် တွင် ခေါ်
တွင် တွင် ပြေး

ထုံးထားတဲ့ ဆံပင်ပြေကျ

ဖားလျား

မိထွေးဘဝထဲကို အယောင်ရောဂါ ဝင်ရောက်လာတာက ကလေးတွေ တစ်အုပ်တစ်မနဲ့ ဒုက္ခတွေ ပလူပျံပြီး ခေါင်းမွေးဖွေးအောင် ဦးနှောက်ခြောက်ရာက စတာပဲတဲ့။ သတိမေ့တတ်လာရာက အယောင်ရောဂါ ဝင်လာတာတဲ့။ ကလေး ကိုးယောက်တောင် မွေးတဲ့ ဒဏ်တွေလည်း ပါတယ်တဲ့။ ရွာဆေးခန်းက အနီဝတ်ဆရာမကြီးက ဒီလိုသုံးသပ်တယ်။

ဆရာမကြီးပြောတာ ဟုတ်နိုင်တာပဲ။ မိထွေးက ဒီတပေါင်းဗိုက်ကြီး၊ နောက်တပေါင်း ကလေးမွေး၊ နောက်တပေါင်းဗိုက်ကြီး ဒီတပေါင်း ကလေးမွေးနဲ့ ။ နီးစပ်ရာတွေက လွဲရင် မိထွေးဗိုက်ကိုကြည့်ပြီး လူတော်တော်များများ မျက်စိလည်တယ် ထင်ပါရဲ့ ။ သတိမကောင်း တာလည်း ပါမှာ ပေါ့လေ။ ဆိုပါစို့... သားအလတ် ကျော်မြင့်ကို ခိုင်းစရာရှိလို့ ခေါ်ရင် "ဟဲ့..ငသိန်း..အဲ.. သောင်းဟန်... မဟုတ်ပါဘူး.. ကျော်မြင့် ဒီကိုခဏ လာစမ်းတဲ့ ။ ငသိန်းတို့ သောင်းဟန်တို့ ကလည်း မိထွေးသားတွေပါပဲ။ ကလေးကိုးယောက် နာမည်ကိုးလုံး ဆိုတော့လည်း တစ်ယောက်နာမည် ခေါ်ရင် ကိုးယောက်လုံး အကုန်တန်းစီပါတော့တာ။ တစ်ခါတစ်ခါ ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် နာမည်မှန် ကို မရောက်တာကပါသေး။

အိမ်မိုးဖို့ ၊ ဝက်တဲဆောက်ဖို့ ၊ ရေငုပ်တူးချင်တဲ့ ကိစ္စ၊ ပထမတစ်ခါ အလှူတုန်းက ငယ်သေးလို့ ကိုရင် မဝတ်လိုက်ရတဲ့ အုပ်ကို နောက်တစ်

သုတ် လှူဖို့ အရေး၊ စည်းရိုး မခတ်ရသေးတော့ ဟိုဘက်အိမ်က ကြက်
တွေ နေရာမရှောင် ဝင်ယက်၊ ဝင်တက်တဲ့ ကိစ္စ၊ ကလေးတွေ ကျောင်း
အချိန်မီ အပ်ဖို့ ကိစ္စ။ အို.... အစုံပါပဲလေ။ စုံစီနဖာ တွေးရလွန်းတော့ မိ
ထွေး သတိမေ့တတ်လာတယ်။ တစ်ခါတလေ တွေးနေရင်းနဲ့ မီးခြစ်က
လေး ခြစ်ပြီး ဆေးလိပ်ဖွာနေတဲ့ အခါ ဆေးလိပ်ကိုပြောင်းပြန် တပ်မိ
တာတွေ၊ ဆေးလိပ် ပါးစပ်မတပ်ရသေးတာတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။

ဟိုတစ်လောက မေ့တာကတော့ လင်မယားချင်းတောင် ကွဲနိုင်တယ်
။ ကံကောင်းလို့ ။ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့ မှတ်ပုံတင်ကိစ္စ လာတုန်း
ကပေါ့။ ယူနီဖောင်းဝတ် ကောင်လေးက "ဒေါ်ကြီးယောက်ျား
နာမည်ပြောပါ"လို့ မေးတာ။ ရုတ်တရက် ဆိုတော့ ဒေါ်ကြီးပါးစပ်ထဲ နာ
မည် ပျောက်သွားလိုက်တာ။ ဖအေကြီး ဖအေကြီးပဲ ခေါ်နေတော့ နာ
မည်မခေါ်မိတာလည်း ကြာပြီ။ သားတွေနာမည်နဲ့ ဆက်စပ်ပြီးတွေး
တော့လည်း မပေါ်ဘူး။ သမီးရည်းစား ဘဝတုန်းကလည်း "အစ်ကို" လို့
ပဲ ခေါ်ခဲ့တော့ နာမည်ကို မှတ်မှတ်ထင်ထင် နည်းပါရဲ့ ။ လူဝင်မှုကြီးကြ
ပ်ရေးအဖွဲ့က မိထွေးအကြောင်း မသိတော့ ကြောင်အမ်းအမ်းနဲ့ ပေါ့။ မိ
ထွေးခမျာလည်း ဘယ်လိုတွေးတွေး မပေါ်ဘူး။
"နေစမ်းပါဦးတော်....ကျုပ်ပါးစပ်ဖျားတင် မေ့နေလို့ " တဲ့ ။
လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးတွေက ရယ်လိုက်ကြတာ ဝေါဆန်လို့ ။ နောက်မှ
အပြင်က ပြန်လာတဲ့ ယောက်ျားမျက်နှာကို တွေ့ပြီး အားရဝမ်းသာ "ကို
အုန်းစိန်..... ကိုအုန်းစိန်" တဲ့ ။ ကိုအုန်းစိန်က "ဘာတုံး" တဲ့ "ခင်ဗျားနာ
မည် မေ့နေလို့ ဗျာ" ဆိုပြီး လူဝင်မှုကြီး ကြပ်ရေးအဖွဲ့တွေ ရယ်တော့ ကို
အုန်းစိန် ဂျူးဂျူးရှားရှား ဖြစ်သွားတယ်။ မှတ်ပုံတင်အဖွဲ့ ပြန်မှ မိထွေးခ
မျာ မနည်းကြီး ရှင်းပြတောင်းပန်ရှာတယ်။ "ကိုယ့်ယောက်ျားနာမည်
တော့ နင် မေ့ဖို့ မကောင်းပါဘူး" တဲ့ ။ ကိုအုန်းစိန် ခံပြင်းမယ်ဆိုလည်း

ခံပြင်းထိုက်တာပါပဲ။ နောက်တော့ မိထွေး တအိအိငိုတယ်။ "ကျုပ် အဲဒီ လောက်တောင် မေ့နေပြီတော်"တဲ့ ။

မိထွေး ယောင်တာက ပုံစံအစုံပဲ။ ခါးတို့ လည်း ယောင်တတ်။ အသံပြင်းပြင်းကြားလည်း ယောင်တတ်။ ထစ်ခနဲရှိ ယောင်ပြီးသား။ ပြီး ခဲ့တဲ့ တန်ခူးထဲကပေါ့။ ရောင်းဖို့ ကုန်တွေ မိထွေး မြို့တက် ဈေးဝယ်ရ တယ်။ မြင်းလှည်းပေါ်မှာ လူခရီးသည် တင် မဟုတ်ဘူး ။ ရွာကျောင်းက ဆရာတော် ဦးဓမ္မစာရလည်း ပါလာတာ။ ရွာကတော့ ဆရာတော်ကို ကြည်ညိုလွန်းလို့ "စာစာ" လို့ ပဲ ချစ်စနိုးခေါ်တတ်ကြတယ်။ ရွာလမ်းဆို တာကလည်း ကျောက်ခဲစားထားဦး တစ်ခါတည်း အစာကြေ သွားမယ် မှတ်။ ဆောင့်လိုက်တဲ့ ချိုင့် ဆိုတာကလည်း မပြောပါနဲ့ ။ ခက်တာက မိ ထွေးယောင်တာပဲ။ မြင်းလှည်းက ချိုင့်ထဲကျပြီး ဂျိုင်းခနဲ တစ်ချက်ဆောင့်ရင် မိထွေးက "စာစာ"လို့ တစ်ချက်အော်ပြီးသား။ ဆရာတော်ကလည်း အကောင်းခေါ်တယ် မှတ်လို့ "ဗျာ....ဗျာ" ထူးရှာတယ်။ မိထွေးရဲ့ နောက်ဆက်တွဲယောင်တဲ့ တွဲလုံးတွေက ပြောမကောင်းလို့ ။ မြင်းလှည်းတစ်စီးလုံး ရယ်လိုက်ရတာ ပတ်တုတ်မရဘူး။ ဆရာတော်ခမျာ မျက်နှာတွေပူ၊ နားတွေရဲလာလို့ မြင်းလှည်း ပြောင်းစီးရတဲ့ အထိပါပဲ။ မိထွေးဆို ဆရာတော်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတာ လွန်ပါရော။

အငယ်ကောင် ကမြင်းကြောထဲလို့ တလောက အိမ်မီးထဲ ပါတော့မလို့ ။ မိထွေး ယောင်တာလည်း ပါတာပေါ့လေ။ ကလေးဆိုတာ အတုမြ

င် အတတ်သင်လွယ် ကြတာကိုး။ ကျောင်းသွားတာ ရိုးရိုးမသွားချင်ဘူး တဲ့ ။ အတန်းထဲမှာ နို့မလိုင် လုပ်ရောင်းချင်တယ်တဲ့ ။

ဈေးသည် ဆိုတော့လည်း အငယ်ကောင် ရောင်းချင်ဝယ်ချင်စိတ် ရှိ တာကို မိထွေး မတားမိဘူးပေါ့။ ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောတောင် မိထွေး သ ဘောကျရှာမပေါ့။ ရွာနို့မလိုင်က မြို့နို့မလိုင်နဲ့ မတူပေမဲ့ တကယ်လုပ် တတ်၊ ကိုင်တတ်ရင် လျှာလည်အောင် အရသာရှိတာ။ နို့ကအဆိမ့်၊ ထန်းလျက်က အချို့ကို ဆီက အိပြီး မအိတအိလေး ဖြစ်စေတာ။ ဒီခေတ် ချိုချဉ်တွေလောက် စက္ကူနဲ့ ထုပ်ပတ်ပြီး ဘေးနှစ်ဘက်က လိမ်းပေးလို က်ရုံပဲ။

အဲဒီ နို့မလိုင် လုပ်တုန်းက ပြောပါတယ်။ နွားနို့နဲ့ ထန်းလျက် ရော ကျိုတုန်းက ဘာမှ မဖြစ်သေးဘူး။ ဆီချက်တော့ ပြဿနာတက်တော့ တာပဲ။ ထင်းမီးနဲ့ ချက်တော့ မီးတောက်က ဟန်ချက်ညီတာမှ မဟုတ်ဘဲ ။ လေသင့်ရင် ရှဲ့ရှဲ့ဝေါဝေါ ထတောက်တော့ ဆီပူစက်တွေ တစ်စက်စက် ခုန်ပေါက်ဆူဝေကုန်ရော။ သံယောက်မကြီး ကိုင်ထားတဲ့ မိထွေးလက် ပေါ် ဆီပူစက်ကျတော့ အို... ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ယောင်ပြီး ဒယ်အိုး ကို သံယောက်မနဲ့ မနားတမ်း ထိုးတော့တာ။ ဒယ်အိုးမှောက်ပြီး ဆီတွေ၊ မီးတွေ တဝေဝေဖြစ်လို့ မနည်းကြီး မီးသတ်ယူရတယ်။ အဟုတ်။

တကယ်တော့ မိထွေးကိုယ်တိုင်လည်း ယောင်တာကို စိတ်ကုန်နေပြီ ။ ဆေးသောက်လို့ ပျောက်မယ်ဆို ငွေဘယ်လောက်ပေးရပေးရ မိထွေး သောက်ချင်ပါရဲ့ ။ မိထွေးလို ဈေးရောင်း အသက်မွေးရသူအဖို့ ယောင်

တာ၊ မေ့တာမကောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုအုန်းစိန်က မိထွေးနဲ့ အတူ
ဈေးရောင်း အမြဲလိုက်တာပေါ့။ မိထွေးတို့ ရွာမှာ မနက်ဈေးရှိတယ်။
ဈေးဆိုင်တွေ အောတိုက်လို့ ။ အရင်းအနှီး မဖြစ်ညစ်ကျယ်နဲ့
ခြောက်တိခြောက်ကပ်လောက် ဈေးရောင်းနိုင်တဲ့ မိထွေးတို့ ရွာဈေးမှာ
ဘယ်လိုမှ မတိုးနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ရွာနဲ့ ခုနစ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ကံဆွယ်
ရွာကို လှည်းနဲ့ သွားပြီး ဈေးရောင်းရတာ။ ကံဆွယ်ရွာက ရှေးဆန်တယ်
။ လူတွေက ရိုးတယ်။ တောကျ တယ်ဆိုပေမဲ့ ရောင်းလို့ ၊ ဝယ်လို့ ကော
င်းတယ်။

ခက်တာက မိထွေးတို့ မှာ ကိုယ်ပိုင်လှည်းမရှိဘူး။ ငှားရတာ။ တစ်
နေကုန် ငှားရတာပေါ့။ မနက်ခြောက်နာရီလောက်မှာ လှည်းရှင်ဆီက
လှည်းသွားတပ်၊ အိမ်ကို မောင်း၊ အိမ်ကိုရောက်ရင် ကုန်တင်ပြီး ဈေးလှ
ည်းထွက်ရတာ။ ကံဆွယ်ရောက်တော့ ရွာလယ်ဇရပ်မှာ ချရောင်းပေါ့။
လှည်းကို တစ်နေကုန်ဖြုတ်ထားပြီး ညရှစ်နာရီ လောက်မှ ဈေးသိမ်း၊
လှည်းတပ်၊ ပြန်ပေါ့။ လှည်းရှင်ကလည်း ဆိုးတယ်။ ပိုက် ဆံသာယူတ
တ်တာ။ လှည်းအတွက် ပြင်ဖို့ ၊ ဆင်ဖို့ သူနဲ့ မဆိုင်သလိုပဲ။ ဝင်ရိုးတောင်
ဆီထိုးတတ်တာ မဟုတ်လို့ မိထွေးတို့ ဈေးလှည်းလာရင်
"ကျီကျီကျာကျာ" မြည်တတ်တာ။ တစ်မျိုးတော့ ကောင်းတာပေါ့လေ။
ကျီကျီကျာကျာ အသံကြားရင် မိထွေးတို့ ဈေးလှည်း လာကြောင်း ရွာက
သိတော့တာပေါ့။

မိုးဦးကျရောက်နေပေမဲ့ မိုးမကျတော့ မခက်ဘူးလား။ တန်ခူးတုန်း

ကလည်း အတာမိုး လာနိုးလာနိုးနဲ့ တိမ်တွေ ခြေယောင်ပြထားတာ။ က ဆုန် ဆိုရင်တော့ မိုးကျနေကျပဲဟာကို။ ဒီနှစ်ကျမှ မိုးရှောင်တာ လွန် ရော။ နေပူပြီး အိုက်တာ၊ ပူတာ ခံလိုက်ချင်ပါရဲ့ ။ မိုးအုံ့ပြီး အိုက်တာက ဆိုးတယ်။ လူကို ပေါင်းအိုးထဲ ထည့်တည် အပေါင်းခံနေရသလိုကြီး။

ကိုအုန်းစိန်က အအေးကြိုက်တာ လွန်ပါရော။ အင်္ကျီကို ကပ်တယ်မ ရှိဘူး။ မိတ်ဖုတွေကလည်း ပေါက်နေလိုက်တာ တစ်ကိုယ်လုံး ပြန်းပြန်းထ၊ ရဲရဲခတ်လို့ ။ ပြီးခဲ့တဲ့ ညက အိမ်အပြင် ထွက်အိပ်တာပေါ့။ အင်္ကျီဗလာနဲ့ ဆိုတော့ လင်းဖျားပိုင်း တစ်ချက်အအေးမှာ ကိုယ်တွေ တောင့်ကုန်ရော။ ခြေတွေလက်တွေ မအီမသာဖြစ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကို င်ရိုက်ထားသလို ဖျားနာတော့တာ။ မိထွေးတောင် ဈေးရောင်းထွက်ဖို့ စိတ်မမြောင့်ဘူး။

"နင်တစ်ယောက်တည်း သွားမှာ ငါစိတ်မချဘူး။ ဒီနေ့ ဈေးနားပါ လား"

ပြောသာပြောရတာပါ။ ဈေးနားလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ကိုအုန်းစိန်လည်း သိနေတာပဲလေ။ ဈေးနားပေမဲ့ နေ့ပြန်တိုးက နားတာမှတ်လို့ ။ ဒါကြောင့် မိထွေး အပူမသေးဘူးလို့ ပြောရတာ။ သားတွေကလည်း အကုန်ကျောင်းသားတွေ။ အကြီးဆုံး နှစ်ယောက်သာ ကျောင်းပြီးသေးတာ ။ ကျောင်းပြီးတော့လည်း ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်တွေ ထူကြထောင်ကြ။ ဘာပဲပြောပြော မိထွေးတို့ ဝမ်းသာပါရဲ့ ။ ပညာတတ်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကို ထူထောင်နိုင်တာ နည်းတဲ့ ကုသိုလ်လား။ မိထွေးတို့ မှာ က ပညာပဲ အမွေပေးနေရတာကိုး။

"အရီးမထွေး၊ ဆန်နှစ်ပြည်လောက် ဝယ်ချင်လို့ "

အိမ်ရှေ့က ခေါ်သံကြောင့် ရေနွေးအိုး မီးထိုးနေရာက မိထွေး ပြေး

ထွက်ခဲ့တယ်။ ဆန်အိတ်ကို ကြိုးဖြေပြီး ဆန်ထည့်ဖို့ လုပ်မှ ပြည်တောင်းက ထားနေကျနေရာမှာ မရှိဘူး။ ဟိုသည် ရှာတော့လည်း မတွေ့ဘူး။ စည်းကမ်းမရှိကြတာ။ ယူပြီး ကိုင်ပြီး နေရာတကျ ပြန်မထားတတ်တဲ့ အိမ်ကဟာတွေကို မိထွေး စိတ်တိုလာ တယ်။

"ဟဲ့.... ကျော်မြင့်၊ နောက်ထဲဝင်ပြီး ပြောင်းတီ ရှာယူခဲ့စမ်း"

ဆန်ဝယ်လာတဲ့ ကောင်မလေးက မိထွေးတို့ အိမ်နဲ့ သုံးအိမ်လောက် ခြားတဲ့ အိမ်က။ ဒီလိုပဲ အနီးအနားက လူတွေကတော့ ဝယ်ရတာ လွယ်လို့ မိထွေးတို့ ဆီမှာ အားပေးတတ်ပါရဲ့ ။ ခက်တာက ကျော်မြင့်လေ။ ပြည်တောင်းရှာခိုင်းလိုက်တာ ဘာလုပ်နေလဲ။ ကြာလိုက်တာ လွန်ပါရော။

"ဟဲ့...ကျော်မြင့်၊ မတွေ့ဘူးလား"

စိတ်မြန်တဲ့ မိထွေး ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ထဲဝင်ရှာတယ်။ စိတ်တိုလိုက်တာ မပြောနဲ့ ။ ဘေးမှာ ပြည်တောင်းကြီးထားပြီး အူကြောင်ကြောင် လုပ်နေတဲ့ ကျော်မြင့်။

"မြွေဆို ကိုက်ပြီ မသာရဲ့ ။ ဟောဒီမှာ မမြင်ဘူးလား ပြည်တောင်း"

ပြည်တောင်းကို လှမ်းယူပြီး ကျော်မြင့်ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ ခေါက်လိုက်တယ်။ ကောင်မလေးကို ဆန်ထည့်ပေးနေတုန်း ကျော်မြင့်ရဲ့ ငိုသံပါ အသံကြီး ထွက်လာတယ်။

"ပြည်တောင်းဆို ပြည်တောင်းပြောပါလားဗျ။ ခုတော့ အမေက ပြောင်းတီ ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်ရှာတတ်ပါ့မလဲ"

ကောင်မလေးက တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း ထွက်သွားတယ်။

ကိုအုန်းစိန် ဈေးမလိုက်တဲ့ နေ့မှ လှည်းရှင်က တစ်ရက်နားသတဲ့ ။ လှည်းပြင်ရအောင် လို့ တဲ့ ။ ကျားသားမိုးကြိုး။ တော်တော် ခွကျတဲ့ ဟာတွေ။ တကယ်ဆို ညက လှည်းအပ်တုန်းမှာ "မနက် လှည်းပြင်မယ်ဟေ့" လို့ ပြောလိုက် ရတဲ့ ဥစ္စာ။ ခုတော့ မနက်လှည်းသွားတပ်မှ ပြောတော့ မခက်ဘူးလား။

ဈေးကြွေးတွေ သိမ်းစရာ ရှိနေလို့ ပေါ့။ ဒီပြင်ဆို ဒီနေ့ မိထွေး ဈေးရောင်းသွားမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ကိုအုန်းစိန်က အတော်မမာနေတာ မဟုတ်လား။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ကိုယ်က ဈေးနားနိုင်လောက်အောင်မှ ပိုလျှံတာမဟုတ်ဘဲ။ ကိုအေးကြူလေး မြင်းလှည်းကြုံနဲ့ ဈေးတောင်းတွေ ကဲ့တင်ရတာပေါ့။ ဖြစ်ချင်တော့ ဒီနေ့မှ ကံဆွယ်ကို စပါးဝယ်တွေ ဆင်းလိုက်တာ။ တောင်သူတွေဆို စပါးရောင်းပြီး ငါးရာတန်တွေ တချပ်ချပ်နဲ့ ။ မိထွေးလည်း ဈေးရောင်း ကောင်းလိုက်တာ။ ခါးကိုမဆန့်အားဘူး။ တစ်ယောက်တည်းမို့ ပိုပင်ပန်းတာပေါ့။ လောဘနဲ့ ရောင်းနေလိုက်တာ နေ့လယ်ကြောလောက်မှ အဝယ်ပါးလို့ နားရတယ်။ ဟန်ကျလိုက်တာ။ ဘော်ထူးကို တွေ့လိုက်ရလို့ ပေါ့။ ဘော်ထူးက မိထွေးတို့ နဲ့ တစ်ရွာတည်းသား။ အပြန် အဖော်ရမှာ မို့ မိထွေးပျော်နေတယ်။

"ဘော်ထူး နင်ဘာလုပ်လာတာတုံး"

"လယ်ကိုင်းကို သွားမလို့ ဗျ။ ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ ကံဆွယ်ထဲ ဝင်လာတာ"

(လယ်ကိုင်းဆိုတာ ကံဆွယ်ကနေ နှစ်မိုင်လောက် ဆက်သွားမှ ရော

က်တဲ့ မြို့ပါ)

"နင် လယ်ကိုင်းကနေ ဘယ်အချိန် ပြန်လာမှာ တုံး။ ငါနဲ့ အတူတူ ပြန်ရအောင်လေ"

"ညနေ ခြောက်နာရီလောက် ပြန်လာမှာ ၊ အစ်မကော ဈေးဘယ်အချိန် သိမ်းမတုံး"

"ဒီနေ့ ကိုအုန်းစိန် မပါဘူးဟ။ အစော ဈေးသိမ်းမှာ ။ မြင်းလှည်းလည်း ရှိတော့မှာ မဟုတ်လို့ လူချည်းပဲ ပြန်မယ်။ ပစ္စည်းတွေ ဒီမှာ ပဲ အပ်ခဲ့မှာ ။ နင်ပြန်ရင် ငါ့ဝင်ခေါ်ဦးနော်။ မေ့မနေနဲ့ "

"စိတ်ချ၊ စိတ်ချ ဆက်ဆက် ဝင်ခေါ်မယ်"

သူ့အရပ် ကလန်ကလားကြီးနဲ့ ခြေကားယား၊ လက်ကားယား ဘော်ထူး ထွက်သွားမှ မိထွေး ပိုက်ဆံအိတ် ခေါင်းအုံးပြီး ခါးတစ်ချက် ဆန့်ရတယ်။ နေ့လယ်ကြော အဝယ်ပါးလို့ ခဏ ခါးဆန့်ရတာပါ။ သုံးနာရီလောက်ဆို အဝယ်က အုံကျလာဦးမှာ ။

ကိုအုန်းစိန်ပါလို့ ကတော့ ခါးဆန့်ရင်း တစ်မှေးတော့ရအောင် မိထွေး မှေးတတ်တယ်။ တစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ ဆိုင်ပစ်ပြီး အိပ်ဖို့က မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ လွယ်ရင် သူကြွယ်တောင် မခံဘူးတဲ့ ။

မိုးကလည်း အုံ့ကို အုံ့တတ်လွန်းပါတယ်။ ကြည့်ပါဦး။ ပြာမှိုင်းမှိုင်းကြီး။ တခြားနေ့တွေဆို မိုးရွာပါစေလို့ မိထွေးဆုတောင်းမိမှာ ။ ဒီနေ့တော့ မိုးရွာရင် မိထွေး အပြန်ခက်မှာ မို့ မိုးတိမ်တွေ ခြေယောင်ပြတာပဲ ဖြစ်ပါစေ၊ မိုးတိမ်တွေ ခြေယောင်ပြတာပဲဖြစ်ပါစေလို့ တဖွဖွ ဆုတောင်းနေတာ။ ကိုအုန်းစိန်ပါရင် အကြောင်း မဟုတ်ဘူး ။ မိုးရွာလို့ က ရွာပေါ့။ အပြန်အတွက် မိထွေး ဘယ်တွေးပူမလဲ။ လမ်းအနောက်ဘ

က်မှာ ကျတ်ကုန်းရှိတယ် ဆိုလည်း မကြောက်ပေါင်။ ကံဆွယ်ရွာဝင်
ညောင်ပင်က သရဲခြောက်မှာ လည်း မမှုဘူး။ သလဲကြည်ကန် တစ်ဝိုက်
ဝှက်တတ်၊ လုတတ်တယ်ဆိုလား။ အရေးလား။ ခုတော့ မိထွေးတစ်
ယောက်တည်းရယ်။ အတွေးတွေ တောင်ရောက်၊ မြောက်ရောက်နဲ့
ဘော်ထူးကလည်း စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး ။ နမော်နမဲ့နဲ့ မိထွေးကို ဝ
င်ခေါ်ဖို့ မေ့ခဲ့မှ ဖြင့်။ အပြန်လမ်းက မှောင်တယ်။ လူပြတ်တယ်။ ဘော်
ထူးလည်း တစ်ယောက်တည်းတော့ ပြန်ရဲမယ် မထင်ပါဘူး။ ဒီကောင်
က လူချင်းဆိုရင်သာ ဘက်မရွေးတာ။ တစ္ဆေသရဲတော့ ကြောက်တယ်။
အပြောကို ခံတာ မဟုတ်ဘူး ။ မိထွေးလည်း ဘာထူးလဲ။ မကြောက်တ
တ်တာမှတ်လို့ ။

ဧရပ်ပေါ်တက်လာတဲ့ ခြေသံကြောင့် လှဲနေရာက ထပြီး မိထွေး
ဈေးရောင်းရတယ်။ တစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စနဲ့ ရောင်းလာလိုက်
တာ သုံးနာရီလောက်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ဈေးဝယ်အုံကျလာတယ်။ ဈေး
ရောင်းနေရတော့ စိတ်က တောင်ရောက် မြောက်ရောက် ဖြစ်လို့ မရဘူး
။ အတွက်အချက် မှားသွားရင် မြတ်တာ နည်းနည်းနဲ့ အရင်းထဲက ထွ
က်သွားမှ ဒုက္ခ။ ငါးနာရီလောက်မှာ မိထွေးဈေးကို အားချင်း သိမ်းလို
က်တယ်။ မိုးတိမ်တွေ ခြေယောင်ပြတာ ဖြစ်ပါစေ ဆုတောင်းကာမှ ဈေး
သိမ်းနေ တုန်း ရွာလိုက်တဲ့ မိုး ဝေါဆန်လို့ ။

ဈေးကြွေးသိမ်းတဲ့ အလုပ်ကို အရင်ကတော့ ကိုအုန်းစိန်လုပ်နေတာ
ပဲ။ လူသာသိပြီး အိမ်မသိတော့ မေးဟယ်၊ စမ်းဟယ်နဲ့ မိုးထဲရေထဲမှာ

မိထွေးတစ်ယောက် ဈေးကြွေးသိမ်းရတာ မလွယ်ဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မိုးတွေနစ်နေပြီ။

"မတင်ဝ..... မတင်ဝ"

စည်းရိုးအပြင်က မိထွေးခေါ်သံကို မိုးရေအုပ်ထားတော့ အထဲက ကြားပုံမရဘူး။ လူရိပ်လူခြည်လည်း မမြင်ဘူး။ အသံလည်း မကြားဘူး။ မတင်ဝဆီက ရစ ရာပိုက်ဆံများ တယ်။ ဘယ်လိုမှ ချန်ထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး။ ခေါ်လို့ မရတဲ့ အဆုံး လွယ်အိတ်ကို ရင်မှာ ပိုက်ပြီး မိထွေးခြံထဲ ဝင်လိုက်တယ်။ မိုးရေနဲ့ ကြွက်စုတ်တစ်ကောင်လို ထဘီက ပေါင်တွင်းမှာ ကပ်ပြီး လမ်းလျှောက်ရင် တုပ်နေတော့တာ။

"အမေ့....."

ငယ်သံပါအောင် မိထွေးကုန်းအော်တယ်။ ဘယ်ကဘယ်လို ပြေးထွက်လာတယ် မသိတဲ့ ခွေးညိုကြီး မိထွေးမျက်နှာရှေ့မှာ ပတတ်ရပ် မာန်ဖီနေလိုက်တာ။ လွယ်အိတ်နဲ့ ဘယ်ညာ ယမ်းလို့ လည်း မရ။ ဂုတ်ဂုတ်၊ ဂီးဂီး စားမတတ်ဝါးမတတ် မာန်ဖီသံကြောင့် အိမ်နီးချင်းခွေးတွေ၊ လမ်းပေါ်က ခွေးတွေ မိထွေးကို သဲကြီးမဲကြီး ဝိုင်းလိုက်ကြပြီ။ ရှေ့နောက်ဝဲယာ လွယ်အိတ်နဲ့ လှည့်ပတ်ရင်း မိထွေး ကိုယ်သွက်သွက်ခါ ချာချာလည်လို့ ။ ခွေးဝိုင်းထဲက မိထွေး အသံတွေပြာလို့ ။ အသားတွေ သွေးဆုတ်ဖြူရော်လို့ ။ မဟန်နိုင်တော့တဲ့ အဆုံး မူးနောက်ဝေသီလဲကျသွားတယ်။ ပက်လက်လှန်၊ မျက်လုံးပြူး၊ ရင်တလှုပ်လှုပ်။ မိထွေးပတ်ပတ်လည်က သွားဖြဲမာန်ဖီ စူးလက်ရဲတင်း ခွေးမျက်လုံးတွေ လေပွေ့ပွေ့ဝဲ။

"ဟဲ့.... ခွေးတွေ၊ ဟဲ့....ခွေးတွေ"

ငေါက်သံနဲ့ မတင်ဝ ဒရောသောပါး ပြေးထွက်လာမှ ခွေးအုပ်ရှဲတော့

တယ်။

"ဟယ်.... အစ်မ မထွေးပါလား။ ကြည့်ကြစမ်းပါဦး။ ပါးစပ်က အမြှုပ်တွေထလို "

မတင်ဝယောက်ျားက မိထွေးကို ရေတစ်ခွက်လာတိုက်တယ်။

"ဈေးဖိုးတောင်း လာတာလား။ အပြင်ကခေါ်ရောပေါ့။ အိမ်ကခွေးတွေက ဆိုးတယ်။ အစ်ကို အုန်းစိန်ကတော့ ခွေးတွေအကြောင်း သိပြီးသား"

ကြောက်စိတ်နဲ့ ရင်တလုပ်လုပ် ခုန်နေတဲ့ မိထွေးပါးစပ်က တတွတ်တွတ်။ ဘာတွေပြောနေမှန်း မသဲကွဲဘူး။ မတင်ဝပေးတဲ့ ပိုက်ဆံကိုလည်း မရေနိုင်ဘူး။ မတင်ဝက သူတို့ အိမ်မှာ အိပ်နေဖို့ ပြောတော့လည်း ခေါင်းတယမ်းယမ်းနဲ့ အယောင်ယောင်အမှားမှားနဲ့ ရွာပြင်ကို ဘယ်လိုထွက်ခဲ့တယ် မသိတော့ဘူး။

"သေခြင်းဆိုး..... မသာဘော်ထူး"

မိထွေးစိတ်ထဲက မေတ္တာပို့လိုက်တဲ့ အသံ။ လက်တံတုတ်ကြီးတွေ ဖြာအုပ်နေပြီး အုံ့အုံ့ဝိုင်းဝိုင်း ညောင်ပင်ကြီးအောက်အရောက် မိထွေးတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထ။ ခေါင်းမွေးတွေ ထောင်သွားတယ်။ အသက်တောင် ပြင်းပြင်းမရှူရဲဘူး။ နောက် တမာပင်တန်း။ မိုးနဲ့ လေက တဝေါဝေါ။ မိုးရေထိလို့ ကျိန်းစပ်နာကျင်နေတဲ့ မိထွေးမျက်နှာပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေလား။ ရှေ့ဘက်မျှော်ကြည့်တော့လည်း အားလုံးဝေ ဝေဝါးဝါး။ လူရိပ်လူခြည် မမြင်တော့ ကြောက်စိတ်ပိုတာပေါ့။ လူရိပ်လူခြည်တွေပါပြီ တဲ့ ။ မကောင်းတဲ့ လူ၊ ဒုက္ခပေးမယ့်လူဆို ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ရင်မှာ တင်းတင်းပိုက်ပြီး ပြေးတစ်လှည့်၊ သွက်သွက်လျှောက် တစ်လှည့်နဲ့ မနားတမ်း လျှောက်လာလို

က်တာ ခရီးတစ်ဝက်အကျိုး သလဲကြည်ကန်ကွေ့ အရောက်မှာ လူ ရိပ်
တစ်ခုကို မိထွေး ဝိုးတဝါး တွေ့လိုက်တယ်။

မဟုတ်မှ လွဲရော။ ရှေ့ကခြေကားယား၊ လက်ကားယား သွားနေတာ
ဘော်ထူးပဲ ဖြစ်မယ်။ မသာကောင် နမော်နမဲ့နဲ့ ဝင်ခေါ်ဖို့ မေ့တာပဲ ဖြစ်မ
ယ်။ ကြောက်စိတ်သက်သာလို သက်သာငြား မိထွေး လှမ်းအော်ခေါ်လို
က်တယ်။ မိုးသံကြားမှာ မိထွေးအသံတွေ ဘယ်လောက် ခရီးပေါက်မယ်
မသိ။

"ဘူးထော်ရေ..... ဘူးထော်၊ ဘူးထော်ရေ..... ဟဲ့... ဘူးထော်"

နောက်ဘက်ဆီက အဆက်မပြတ် ခေါ်သံကြောင့် ဘော်ထူး တုံ့ခနဲ
တွေသွားတယ်။ ဘူးထော်တဲ့ ။ ဘော်ထူး ခေါင်းမွေးတွေ ချက်ချင်း လန့်
သွားတယ်။ ဒါ... ကျတ်... ကျတ်။ လူဆိုရင် နာမည်ကို အတည့်ခေါ်မှာ
ပေါ့။ ကျတ်လိုက်တာမို့ နာမည်ကို ပြောင်းခေါ်တာ။

ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ဖြချောက်သလို ခြေတံရှည်၊ လက်တံရှည်နဲ့
ဘော်ထူး တအား ကျိုးအော်ပြေးတော့ မိထွေး မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။
ဘော်ထူးတစ်ခုခု မြင်လို့ ပြေးတာပဲ ဖြစ်မယ်။ မဟုတ်မှ လွဲရော ကျတ်ပဲ
နေမှာ ။

"ဘူးထော်ရေ... ဘူးထော်..."

မိထွေးအသံတွေ ငယ်သံပါပြာအက်လို့ ။ ပါးစပ်က တွင် တွင် ခေါ်၊
တွင် တွင် ပြေး။ ထုံးထားတဲ့ ဆံပင်ပြေကျ ဖားလျား။ မတော်လို့ များ ခု
ချိန် ခလုတ်တိုက် မှောက်လျက်လဲခဲ့ရင် ရှိသမျှ အားအင်တွေနဲ့ စုဆောင်း
ဖျစ်ညှစ် အော်ရှာပေမဲ့ မိထွေးအသံတွေ ထွက်မလာဘူး။ အီအီ...ဂူဂူ.... ဗ
လုံးလုံး။

ပြေးနေရင်းနဲ့ ဘော်ထူးစိတ်ထဲ တစ်ချက်ထင့်သွားတယ်။ အစ်မ မထွေးများ ဖြစ်နေမလား။ တုံ့ခနဲ ရပ်ပြီးလည်း မကြည့်ရဲပြန်။ တကယ်လို့ အစ်မ မထွေးမဟုတ်ဘဲ မီလာရင်။ ပြေးနေရင်းနဲ့ ဘော်ထူး ဆတ်ခနဲ လှည့်အကြည့် ချိုင့်ထဲ ခြေထောက်ကျပြီး ဘိုင်းခနဲ ပစ်လဲသွားတယ်။ ကုန်းရုန်း ထရင်း ကမန်းကတန်းပြေး၊ ဆတ်ခနဲ အကြည့်။

"အံမလေး... ကယ်တော်မူကြပါဗျို့။ ကျတ်လိုက်လို့ ဗျ"

ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ အတင်းပြေးလိုက်နေတဲ့ မိထွေးဟန်က ကျတ်တစ်ကောင် အလား။

မနက် ငါးနာရီ ထိုးသည် အထိ မိထွေးမနိုးတတ်လို့ ကိုအုန်းစိန် စိတ်ပူနေတယ်။ ညက အပြန်ကတည်းက မိထွေးကို ဘာမေးမေး မေးလို့ မရဘူး။ ပါးစပ်က အမြှုပ်တွေထနေတာ၊ ဖိနပ်ပါမလာတာ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်နေတာ။ ကိုအုန်းစိန် တစ်ခုခုကို တွေးဖို့ ခက်နေတယ်။ နွားလှည်းပေါ် ကုန်တင်နေချိန်မှာ ပဲ အနှိပ်သည် ဒေါ်ခင်တုတ် ရောက်လာပြီး ဆန်ဝယ်တယ်။ ဆန်ဝယ်ရင်း သူပြောသွားတဲ့ စကားကြောင့် မိထွေး မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူး ထလာတယ်။ မျက်နှာကို ကမန်းကတန်းသစ်၊ အဝတ်အစား သွက်သွက်လဲပြီး ဈေးလှည်းပေါ် စွေ့ခနဲ တက်ထိုင်တယ်။ ဒေါ်ခင်တုတ် ပြောသွားတဲ့ စကားက....

"ဟဲ့.. အုန်းစိန် နင်တို့ ဈေးပြန်ရင် စောစောသိမ်းပြန်နော်။ ညနှစ်ချက်လောက်က ဘော်ထူး ဆုံးသွားတယ်ဟဲ့။ လယ်ကိုင်းကအပြန် ကျတ်

လိုက်ကပ်တာတဲ့ ။ ဇာတ်ဆရာ ဘရွှေရိုးကိုယ်တိုင် ဆေးဖယောင်းတိုင်
ထွန်း၊ ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ ရိုက်တာတောင် မမီလိုက်ဘူးတဲ့ "

ဈေးလှည်းသံ ကျီကျီကျာကျာ ကြားရပြီ။ ကောင်းကင်မှာ လည်း မိုး
တိမ်တွေ ခြေယောင်ပြနေတုန်း။ မိထွေးဘာကို တွေးကြောင်နေတယ် မ
သိ။ လှည်းမောင်းနေတဲ့ ကိုအုန်းစိန်ကို တစ်ချက်လှမ်းပြောတယ်။

"ဒီနေ့ ဈေးစောစော သိမ်းရအောင်တော်"

သျှင်ထွေးဟန်၊ ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်၊
အမှတ် ၁၀၉၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၉၉၈ ခုနှစ်
ရွှေအမြုတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

မိန်းမ
မဝင့်၊ မြစ်ငယ်၊

"ဒီလောက် ပိန်ကပ်ချည့်နဲ့ နေမှ တော့
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
သားသမီး ရနိုင်တော့မှာ လဲ
ငါ့ဘဝတော့
မျိုးဆက်တုံးပါပြီကွာ တောက်....."
ဆိုတဲ့ စကားနာထိုးကာ
တိုက်ခိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းက
ထိုမိန်းမ၏ အတ္တနှင့် မကျေနပ်မှုများကို
လုံးဝလျော့သွားစေသည် ကိုတော့
မည်သူမျှ နားလည်နိုင်ကြလိမ့် မဟုတ်ချေ

ဘွတ်အဲ.... လို့ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အော်ဟစ်လိုက်သော ဘိုမရဲ့ ဆွေးနှင့် ကြေကွဲသံကြီး မဆုံးခင်မှာ ပင် ထိုမိန်းမသည် ဒူးညှိတ်ပျော့ခွေကာ လဲ ကျသွား၏။

အဲသည် လို လဲကျသွားစဉ်အတွင်း သူမ၏ မျက်လုံးထဲသို့ မန်ကျည်း ပင်မှာ အတင်း တုပ်နှောင်ထားတဲ့ ဘိုမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် နောက်ပိုင်းက အကြောများ တဆတ်ဆတ် တုန်တာတွေ၊ နားနှစ်ဘက်ကို တဖျတ်ဖျတ် ခါယမ်းရင်း နောက်သို့ လည်ပြန် လှည့်ကာ နို့ညှစ်နေတဲ့ ကိုဖိုးဆော့ကို ကြည့်နေတာတွေ၊ သည် လိုကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးများ ထဲက တိစ္ဆာန်တ န်မဲ့ သောက မျက်ရည်စီးကြောင်းများ တွေတွေကျဆင်း နေတာတွေကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ မြင်နေရသည် ။

ဘိုမရဲ့ ပန်းနုရောင် နို့တိုင်တွေကို အားစိုက်ညှစ်ယူနေတဲ့ ကိုဖိုးဆော့ ရဲ့ အင်္ကျီဗလာကျင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ ချွေးစေးများ ဖြင့် မည်းနက်ရွှဲပြောင်လျက်။ ဟော... ကိုဖိုးဆော့ရဲ့ လက်တွေမှာ သွေးတွေ။ သူ့ရဲ့ ဒူးနှစ်လုံးကြားမှာ ညှပ်လျက် ခံထားတဲ့ သွပ်ရေပုံးထဲမှာ လည်း သွေးတွေ ပန်းပြီး ကျနေပါလား။ အဲဒါ...ဘိုမရဲ့ နို့အုံထဲက မနှစ်မြို့စွာ ထွက် ကျနေတဲ့ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်တွေပေါ့။

"တော်ပါတော့ ကိုဖိုးဆော့ရယ်။ မညှစ်ပါနဲ့ တော့"

ထိုမိန်းမ အသံနက်ကြီးနှင့် ပေါက်ကွဲအော်သည် ။ ထိုအခါမှ နို့ညှစ်နေတဲ့ ကိုဖိုးဆော့လည်း မြေပြင်မှာ ပုံလဲကျနေတဲ့ ထိုမိန်းမကို သတိ

ထားမိသွားသည်။ ။

"ဘိုမရယ်..... ညည်းကလည်း ညည်းသားမရှိတော့ဘူး ဆိုတာ အမှန်အတိုင်းသိသွားပြီး ငါ့ကို နို့ယိုမပေးတော့ဘူးပေါ့။ ငါကလည်း ညည်းကို အနိုင်ကျင့်ပြီး နို့တွေညှစ်ယူနေခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူးအေ။ ငါ့ဗိုက်ထဲက ငါ့ကလေးအတွက်ပါ။ ငါလည်း ညည်းလိုအမေပါ ဘိုမရယ်"

ထိုမိန်းမကြီး လက်ဝါးတစ်ခုစာသာ ရှိတော့သည့် နွားသားရေလေး တစ်စကို ရင်မှာ ပွေ့ပိုက်ပြီး အရူးတစ်ယောက်လို အောင်ဟစ်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ ဟစ်၍ ဟစ်၍ ငိုတော့သည်။ ။ သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ရှိုက်ငင်ရှိုက်ငင် တုန်ခါနေ၏။ မျက်ရည်များကား အတောမသတ်။ ကျူကျူပါ ကျဆင်းလျက်။

ကိုဖိုးဆော့သည် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေလျက်က သူ့ရေပုံးလေးကို အယောင်ယောင် အမှားမှား လွှင့်ပစ်လိုက်မိသည်။ ။ စင်စစ် သူသည် လည်း ဘိုမ၏ သွေးစက်တွေကို မကြည့်ရက်ပါ။ သူနှင့် နှမဝမ်းကွဲတော်သူ ထိုမိန်းမ၏ ဗိုက်ထဲက ကလေးအတွက် လာ၍ ကူညီနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဘိုမ၏ ခြေအစုံမှာ တုပ်နှောင်ထားတဲ့ ကြိုးကို ချက်ချင်းဖြေချပေးလိုက်ဖို့ ကိုဖိုးဆော့ မမေ့ပါ။ ယခုအချိန်၌ ကိုဖိုးဆော့၏ ရင်ထဲ နွားမတစ်ကောင်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်တည်း ဟူသော နှလုံးသား နှစ်ခုကို ရင်မဆိုင်ရဲတော့ပေ။

တစ်သက်လုံး လုပ်ကိုင်စားသောက်လာခဲ့တဲ့ နို့ညှစ်သမားဘဝ၊ မြင်တွေ့ခံစားရတဲ့ နို့ရည်များ သည် သည် လောက် အထိ အဓိပ္ပာယ်လေးနက်မှန်း သူတစ်ပါးမှ မတွေးဖူးခဲ့။

"မြတ်သာရေ..... မင်းမိန်းမရဲ့ အဖြစ်ကို မြင်လှည့်စမ်းပါကွာ။ သူ့ဗိုက်ထဲမှာ မင်းရင်သွေးလေးကို လွယ်ထားရတယ်လေ။ မင်း နေနိုင်ရက်

တယ် မြတ်သာရေ။

ကိုဖိုးဆော့သည် ထိုမိန်းမ၏ ယောက်ျားကိုသာ စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲ ရေရွတ်မိသည် ။ သူ့တစ်သက် တစ်ခါမှ ရှိက်ကြီးတင် ငိုကြွေးသည် ကို မမြင်ဖူးခဲ့သော ထိုမိန်းမကို ထိန်းလန့်စွာ စိုးရိမ်မကင်း စိတ်တွေ ဖြစ်မိသည် ။

သို့ပေမဲ့ ထိုမိန်းမရဲ့ သောကစိတ်တွေ ပြေရာပြေကြောင်း ဖြစ်အောင် လည်း သူ မနှစ်သိမ့်တတ်။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ လှည့် ပြန်ထွက်ခဲ့သည် ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်တတ်ပလေ။ သူမ၏ ခြံထဲကအထွက် အိမ်ရှေ့မှာ ရှိတဲ့ အင်ကြင်းပင်ထက်က အင်ကြင်းတစ်ပွင့် သူ့ရှေ့သို့ ဖျတ်ခနဲ ကြွေကျလေသည် ။

မယ်အင်ကြင်းရယ်...။ ကိုဖိုးဆော့သည် အင်ကြင်းပန်းကလေးကို ယုယစွာ ကောက်ယူ ခဲ့လေသည် ။

ခုနစ်လရပြီဖြစ်သော သန္ဓေသားကို လွယ်ထားတဲ့ ထိုမိန်းမ၏ ကိုယ်ဝန်ဆောင် ကာလမှာ ရင့်စပြုပြီဟု ဆိုရမည်။ သို့ပေမဲ့ သူ့ယောက်ျားက ယခုအချိန်ထိ သူမထံသို့ ပြန်မလာသေးပါ။ စင်စစ် ပြန်လာဖို့ မလာဖို့ ပင် သိပ်ပြီး မသေချာလှပေ။

"ကိုမြတ်သာက သူ့ရွာသူ ပြန်ပြီး ပဲကုန်ကူးနေတာတော့။ ရွှေဘိုနဲ့ ရွာနဲ့ တင် ခေါက်တိုကုန်ကူးတဲ့ သဘောပေါ့။ ကျုပ်တို့ မှာ မကြာခင်

သားသမီးရတော့မှာ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဝင်ငွေပိုကောင်းတဲ့ အလုပ်ကလေးရှိခိုက် သွားလုပ်နေတာပါ တော်"

သူ့ယောက်ျား အလုပ်ကြိုးစားကြောင်း ဂုဏ်ယူပြောနေတဲ့ မိန်းမရဲ့ မျက်နှာမှာ တော့ အားငယ်စိတ် အရိပ်အရောင်တွေ တွေ့ရတတ်သည်။ သည် စကားကို ရွာထဲကလူတွေက မေးသည် ဖြစ်စေ၊ မမေးဘဲနှင့် ဖြစ်စေ ပြောလေ့ရှိခြင်းမှာ လည်း သူမရဲ့ အားငယ်စိတ်တွေကို ဖုံးကွယ်ချင်တဲ့ သဘောဖြစ်ကြောင်း အားလုံးက နားလည် ပေးထားကြသည်။

တချို့က သူ သည် လောက် တာဝန်မဲ့တဲ့ လင်ယောက်ျားအပေါ် အပြစ်မတင်ဘဲ ကာကွယ်ပြောနေသဖြင့် ကရုဏာဒေါသ ဖြစ်တတ်ကြသည်။

ကိုယ်ဝန်မပေါ့မပါးနှင့် မိန်းမသား တစ်ယောက်တည်း နေရရှာတဲ့ ဘိုမနဲ့ အဖော်လုပ်ကာ ညအိပ်စောင့်ပေးချင်ကြတဲ့ ရွာထဲက မိန်းမတွေကိုလည်း သူမက လက်မခံပေ။ ကျုပ် ကြောက်တတ်ပါဘူးတော် ဆိုပြီး ငြင်းဆန်တတ်၏။

စင်စစ် သူမ၏ အိမ်ကလေးမှာ ရွာအဝင်စပ် စည်းရိုးနားမှာ မို့ လူနေအိမ် ခပ်ကျဲကျဲသာရှိ၏။ မန်ကျည်းပင်၊ သရက်ပင်များ နှင့် အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင် ရှိလှသော သူမ၏ ခြံဝင်းလေးမှာ နေချင်စဖွယ်လေးတော့ ရှိသည်။

အထူးသဖြင့် အိမ်ရှေ့က အင်းကြင်းပင်ကြီးမှာ ကျက်သရေရှိလှသည်။ ယခုကဲ့သို့ အင်းကြင်းပွင့်တဲ့ ကာလများ ဆိုလျှင် သူမ၏ နေအိမ်ကလေးတွင် ရွာထဲက အပျိုတွေ အဝင်အထွက် စည်ကားလှသည်။

ရွာထဲက အပျိုတွေက အင်းကြင်းပန်းကို ပန်ချင်ကြသည်။ ထိုမိန်းမက သူမ၏ အင်းကြင်းပန်းတွေကို ဘယ်တော့မျှ မရောင်း။ ပန်းပန်ချင်တဲ့

သူတွေကို အလှည့်ကျ အလကားပေးလေ့ရှိသည်။ ။

ထိုမိန်းမတွင် သူတစ်ပါးအား လှစေချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ် ပင်ကိုမှာ ရှိကြောင်း လူတိုင်းက သတိထားမိကြလေသည်။ ။

ဘာကြောင့် ဆိုလျှင် သူမ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်အကိုင် လေးဖြစ်တဲ့ စက်ချုပ်သည် ဘဝတွင် အထည်အပ်သူနှင့် လိုက်ဖက်အောင်၊ စိတ်တိုင်းကျအောင် ချုပ်ပေးလေ့ ရှိသည်။ ။ အထည်အပ်သူများ ဘယ်တော့မှ မငြူစူတတ်ပေ။

သူမ၏ အင်ကြင်းပန်းတွေကို ပန်စေလိုတဲ့ စေတနာမျိုးနှင့် ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

အင်ကြင်းပန်း၏ အနီရောင် ကတ္တီပါ ပွင့်လွှာလေးများ သည် ယဉ်ယဉ်ကလေး နီထွေးတောက်ပသကဲ့သို့။ အင်ကြင်းပန်း၏ ဝတ်မှုန်ဝတ်ဆံလေးတွေက အိအိပျောင်းပျောင်း နူးညံ့ နေသကဲ့သို့။ ။ အင်ကြင်းပန်း၏ ရနံ့က ချိုမြ သင်းသင်း မွှေးပျံ့သကဲ့သို့။

သဘောကောင်း၍ ရိုးသားသော ထိုမိန်းမကိုလည်း ရွာထဲက လူတွေက အင်ကြင်းပန်းလေးလို ချစ်ခင်ကြသည်။ ။ ထို့ကြောင့် လည်း ထိုမိန်းမကို မယ်အင်ကြင်း လို့ ပင် ချစ်စနိုး ခေါ်ကြသည်။ ။

စင်စစ် ထိုမိန်းမ၏ ရူပါက လှပသည် မဟုတ်ပေ။ ဖြူဖြူဖျော့ဖျော့ ပိန်ပိန်သေးသေးလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။ သူမ၏ မျက်နှာပြင်မှာ လည်း မေးရိုး ပါးချောင်ကျ အရိုးများ ဖြင့်သာ ထင်ရှားနေ၏။

အဲသည် လို အကျည်းတန်မှုကြားထဲက အေးစက်နူးညံ့သော မျက်လုံးဝိုင်း ကြီး နှစ်လုံးကိုတော့ ထူးထူးခြားခြား ပိုင်ဆိုင်ရှာလေသည်။ ။

သူ့ယောက်ျား ကတော့ ထိုမိန်းမအား ကမ္ဘာမှာ အကျည်းတန်ဆုံးဘွဲ့

ကို အပ်နှင်းတော့မည့် အလား မကြာခဏ ကဲ့ရဲ့ တတ်သည် ။ သူ့မိန်းမ
ကို ပိန်တာမ ဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ်ဖြင့်သာ ပြောဆို သုံးစွဲတတ်သည် သာ
ကြည့်တော့။

မင်းကတော့ ဘယ်လိုအဝတ်အစားတွေပဲ ဝတ်ဝတ် အလကားပဲကွာ
။ ကျူရှိုးကို အဝတ်ပတ်ထားတာကမှ ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင် ရှိပါလိမ့်
ဦးမယ် လို့ လည်း ခန့် တတ်သည် ။ ထိုအခါမျိုးတွင် ယောက်ျားဖြစ်သူ
အား သူ၏ အေးစက်နူးညံ့သော မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်
လုပ်ရင်း တုံ့ပြန်လေ့ရှိသည် ။

သူမ၏ တုံ့ပြန်မှုက ကျေနပ်ခြင်းလား၊ မကျေနပ်ခြင်းလား၊ ဘယ်လို
မှ ခွဲခြားမရနိုင်သော သိပ်သည်းမှုတစ်ခုဖြစ်သည် ။

စင်စစ် သူတို့ နှစ်ဦးသည် ချစ်ခင်လို့ ပေါင်းသင်းခဲ့ကြသော အကြင်
လင်မယား ဖြစ်လေသည် ။ အိမ်ထောင်ကျပြီးစ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ
တော့ ယောက်ျား၏ အပြုအမူများက ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိပုံပါပဲ။

နောက်ပိုင်းကာလများ တွင် ထိုယောက်ျားသည် ဘီလူးသဘက်တစ်
ကောင်လို အကြမ်းဖက် ဆက်ဆံလာတာ တွေ့မြင်ရသည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်
နှင့် အလှမ်းဝေးလှသော ထိုခြံဝင်းကလေးထဲက တဲအိမ်ထဲတွင် ရိုက်နှက်
ထိုးကြိတ်သံ၊ ဆဲဆိုကြိမ်မောင်း သံတွေ ကြားနေရသည် ။

ထိုမိန်းမထံမှ "အောင်မလေး" ဆိုတဲ့ ထိတ်လန့်အော်ဟစ်သံတို့ တစ်
ခါတစ်ရံ ကြားရတတ်သည် ။ သူမက တစ်ခါပြန်လည် ဆဲဆိုသံ၊
ရန်တွေ့သံတို့ သည် က မရှိသလောက် ရှားသည် ။ သူမအတွက် "တော်
တော်ညံ့တဲ့ မိန်းမ" ဆိုပြီး ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်သူတွေ များ လေစွ။ စင်စစ်
ထိုမိန်းမသည် သူမ၏ ယောက်ျားထံမှ

"ဒီလောက် ပိန်ကပ်ချည့်နဲ့ နေမှ တော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သားသမီး ရ

နိုင်တော့မှာ လဲ။ ငါ့ဘဝတော့ မျိုးဆက်တုံးပါပြီကွာ။ တောက်....."

ဆိုတဲ့ စကားနာထိုးကာ တိုက်ခိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းက ထိုမိန်းမ၏ အတ္တနှင့် မကျေနပ်မှုများကို လုံးဝလျော့သွားစေသည် ကိုတော့ မည်သူမျှ နားလည်နိုင်ကြ လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

သူမ၏ ယောက်ျားထက် ထိုမိန်းမ၏ သားသမီးလိုချင်မှုမှာ ရူးမတတ် ဖြစ်သည် ။ သားသမီးမွေးဖွားခြင်းသည် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအဓိ ဟွယ်လို့ သူမ ယုံလေသည် ။

ထိုမိန်းမသည် ဝမ်းဗိုက်ပူပူကြီးကို လက်ဖြင့်ပွေ့ကာ ကျွတ်ကျွတ်... ကျွတ် ကျွတ် ညည်းညူရင်း မွေးဖွားလာမည့် ရင်သွေးငယ်အတွက် ဝေဒ နာတွေကို ပျော်ရွှင်စွာ ခံယူနေတဲ့ မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သည် ။

ရင်သွေးငယ်ကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပွေ့ကာ နို့ရည်ဖြူဖြူများကို ပန်း ထုတ်တိုက်ကျွေးရင်း တစ်မိမ့်မိမ့်ကြည်နူးရတဲ့ မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်ချင် သည် ။

အမေ့လက်ပေါ်တွင် ကန်ကျောက်ဆော့ကစားရင်း တခစ်ခစ် ရယ် မောနေတဲ့ ရင်သွေးငယ်ကို ချောမြူပီတိဖြစ်ခွင့်ရတဲ့ မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သည် ။

အဲသည် မရသေးတဲ့ ရင်သွေးငယ်အပေါ် ထားရှိသော မိခင်စိတ်များ ဖြင့် သူ့ယောက်ျား၏ ဘီလူးတစ်ကောင်လို နှိပ်စက်တဲ့ ဒုက္ခခပ်သိမ်း အား ခံနိုင်ရည်ရှိသွားသည် ထင်ပါရဲ့ ။ ထိုမိန်းမ၏ ရင်ထဲတွင် နာကြည်း

စိတ်ထက် သည်းခံခွင့်လွှတ်စိတ် များ ဖုံးလွှမ်းနေတော့သည်။ ။

"မိန်းမက ကလေးမမွေးတော့လည်း အိမ်ကနွားမကိုပဲ ကလေးမွေး
အောင် ဆေးထိုး ပေးရတော့မှာပဲ"

ဘိုမကို ဇီးတင်ဖို့ ဆေးထိုးတုန်းက ယောက်ျားရဲ့ ခပ်ထွေထွေစကား
လုံး များကို သူမ ဘယ်တော့မှ မမေ့။

ထိုစဉ်က တိရိစ္ဆာန် ဆရာဝန်ကလေး ကိုမောင်မောင်ရဲ့ လက်ထဲက
သားမျိုးဥတွေ ထည့်ထားတဲ့ ဆေးထိုးပိုက်ကို ကြည့်ပြီး သူမရင်ထဲ တုန်
ခဲ့ရသေး၏။ တကယ်တော့ "အမ" ဆိုတဲ့ သတ္တဝါများ သည် အမျိုးကို ဆ
က်သွယ်မွေးဖွားပေး သူတွေပဲ။ ဘိုမ၏ လင်သည် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဘို
မသိစရာမလို။

သို့ပေမဲ့ တစ်နေ့ နွားကလေးတစ်ကောင် မွေးဖွားလာလျှင်တော့ ဘို
မခမျာ သိပ် ချစ်ခင်ရှာပေလိမ့်မည်။ ဒါသည် ပင် ဘိုမရဲ့ တာဝန်မဟုတ်
ပါလား။

တစ်ခုတော့ ရှိသည် ပေါ့။ သူမက လူဖြစ်နေတဲ့ အတွက် သူမတွင်
လင်ယောက်ျား ကိုမြတ်သာ ရှိဖို့ လိုသည် ။ အဲသည် လင်ယောက်ျားက
သူမနှင့် ရင်သွေးလေးကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးဖို့ လိုသည် ။ သားမှတ်မှတ် မ
ယားမှတ်မှတ် တန်ဖိုးထားဖို့ လိုသည် ။

ထိုမိန်းမသည် သားသမီး မွေးဖွားဖို့ မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာ စောင့်စား
ရင်း လိုအင်ဆန္ဒ၏ အောင်မြင်မှုတစ်ခုကို အမှန်ပင် ရရှိခဲ့လေသည် ။

သူမ၏ ဝမ်းကြာငုံထဲတွင် ရင်သွေးငယ်လေး ခိုအောင်းခဲ့လေပြီ။ သူ
မ ပျော်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

"နှစ်လရှိသွားပြီ ကိုမြတ်သာရေ။ အစားသောက်ပျက်နဲ့ သားသမီးရ

မယ့် လက္ခဏာပဲတော့"

"သုံးလရောက် လာပြီ။ ဒီတစ်ခါ ကျုပ်တို့ ကလေးရတော့မှာ သေချာ ပြီ"

ထိုမိန်းမ တက်ကြွစိတ်များက မိုးကောင်းကင်ထက် ရောက်နေသည် ။ သူ့ယောက်ျားကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် အဖန်ဖန် အခါခါ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သည် ။

မြတ်စွာဘုရား....။ ယောက်ျားရဲ့ အမူအရာက စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာတစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့နေရသူလို တစ်နေ့တခြား မျက်နှာပျက်လာ သည် ။ သူ ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်။

"ငါအမေ့ရွာ ခဏပြန်ဦးမယ်။ ဟိုမှာ ခင်မြိုင်နဲ့ စပ်တူလုပ်ထားတဲ့ အ လုပ်ကလေးတွေက ကြွေးဆုံးတော့မလို ဖြစ်နေလို့ ။ ငါ ဖြေရှင်းပေးချေ ဦးမယ်"

ခင်မြိုင်ဆိုကတည်းက ပြဿနာရဲ့ အဖြေကို တန်းသိလိုက်ပြီ။ ခင်မြိုင်နှင့် စပ်တူ လုပ်ထားတယ် ဆိုတဲ့ အလုပ်က ဘာမှ မဟုတ်မှန်း သိလျက်နှင့် ထိုမိန်းမ ငြိမ်နေလိုက်သည် ။ ဒါသက်သက် အကြောင်းပြစရာ ရှာခြင်းဖြစ်သည် ။

ခင်မြိုင်က လုံးကြီးပေါက်လှ ရုပ်ရည်မျိုး။ ဆိုပါစို့ရဲ့ ။ သူမယောက်ျားရဲ့ အကြိုက် အလုံးအထည်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်။ ပြီးတော့ ယောက်ျား သုံးယောက်လောက်နဲ့ တရားဝင် လက်ထပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ သုံးခုလပ်မ တစ်ယောက်။ သူမ၏ ယောက်ျားနှင့် ခပ်ရှုပ်ရှုပ် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းက မကြားချင်မှ အဆုံးပါ။ ခုတော့.....

တစ်နေ့ ငါတို့ မှာ သားသမီးဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးကလေး ရစ်ပတ်

လာရင် ဒီပြဿနာတွေက သူ့အလိုလို ချုပ်ငြိမ်းသွားမှာ ပါဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်များက တိမ်တွေလို လွင့်ချင်ရာ လွင့်ပျောက်သွားခဲ့ပြီ။

ထိုမိန်းမသည် ယောက်ျားကို ဘယ်လိုမှ မတားဆီးခဲ့။ တကယ်တမ်း သူမရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ထဲက သန္ဓေသားလေး ရှင်သန်ကျန်းမာဖို့ အရေးသည် သူမ၏ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှုနှင့် ကျန်းမာရေးက ပိုပြီးအဓိကကျသည် ။ တိရစ္ဆာန်တွေသာဆိုလျှင် အထီး၏ ကိစ္စက ပြီးဆုံးခဲ့ပြီပဲ။

သည် လိုနှင့် ထိုယောက်ျား ထွက်ခွာသွားခဲ့သည် မှာ လေးလတိုင်ခဲ့ပြီ ။ သည် အတောအတွင်း သူမ၏ အိမ်တွင် ဘိုမက မေထုန်နွားထီးလေး တစ်ကောင်မွေးဖွားသည် ။ ထိုမိန်းမ တစ်ယောက်တည်းမို့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သူ ကိုဖိုးဆော့ကလည်း လာစောင့်ရှောက်ပေးသည် ။ နွားဆရာ ကိုကျော်မောင်ကလည်း လာကြည့်ပေးသည် ။ ရွာထဲမှာ နွားမွေးမြူရေး လုပ်ကြတဲ့ သူတိုင်းလိုလို လာကြည့်ပေးကြ၊ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီတွေ ပေးကြနှင့် ဘိုမရဲ့ မီးနေကိစ္စက အဆင်ပြေချောမွေ့ခဲ့သည် ။

သားဖွားဆရာမ ဒေါ်ဝင်းမြိုင် ကဆိုလျှင် "ဟန်ကျတာပဲ မယ်အင်ကြင်းရဲ့ ။ ကလေးအတွက် နွားနို့များများ သောက်ပေးဖို့ လိုအပ်နေချိန်မှာ ဘိုမက သားလေး ပေါက်လာတယ်။ အားရှိအောင် နွားနို့များများ သောက်ပေတော့ မယ်အင်ကြင်းရေ" လို့ ဝမ်းသာနေသေး၏။

ကံခေချင်တော့ ဘိုမရဲ့ သားလေးက ဆယ်ရက်လောက်သာ အသက် ရှင်လိုက်တယ်။ မွေးကတည်းက ပါလာတဲ့ ရောဂါနှင့် ဆုံးသွားခဲ့သည် ။ ဘိုမရဲ့ နို့ ရည်များကို သောက်လည်း သောက်၊ ရောင်းလည်း ရောင်းပြီး ဝင်ငွေရနေတဲ့ ထိုမိန်းမ စိတ်ပျက်အားငယ်သွားသေး၏။

"ဘာမှ မပူနဲ့ ငါ့နှမ။ နွားလေးရဲ့ သားရေကို ဆုတ်ပြီး နို့ညှစ်တဲ့ အခါ နွားမကြီးရဲ့ နှာခေါင်းနား သွားချထားလိုက်။ သူ့သားလေး ရှိသေးတယ်

အထင်နဲ့ သားရေပြားလေးကို နမ်းပြီး နို့ရည်တွေ ထုတ်ပေးလိမ့်မယ်"

ကိုဖိုးဆော့က နို့ညှစ်သမားဆိုတော့ ဒါမျိုးအတွေ့အကြုံ ရှိသည်။ ဘုံမကို လှည့်စားပြီး သူ့ရဲ့ နို့ရည်ဖြူတွေ အရယူနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဘုံမက နွားသားလေးပေါက်ပြီး တစ်လအကြာတွင် သူမ၏ အိမ်မှာ မွေးထား သော ခွေးမကြီး မိနီက ခွေးကလေးငါးကောင် ပေါက်ပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ရွာထဲကလူတွေက "ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် ရဲ့ အိမ်မို့ ဓာတ်တူနာမ် တူလိုက်ပြီး တိရိစ္ဆာန်တွေကပါ သားမွေးကုန်ကြပြီဟေ့" လို့ ရယ်မောပြောဆိုကြလေ သည်။

"ဒါတင် ဘယ်ကမလဲတော့။ ကျုပ်အိမ်ထဲမှာ ထွန်းထားတဲ့ ဘက်ထရီ မီးချောင်းနားမှာ ပိုးကောင်လေးတွေ လာလာစားတဲ့ အိမ်မြှောင်မလေးတောင်မှ သူ့ဗိုက်ထဲမှာ ဥကလေး နှစ်လုံးရှိနေတာ ညတိုင်းမြင်နေရတယ်တော့။ သူလည်း ဘယ်နေ့ ဥ ဥမလဲ မသိဘူးတော်ရေ"

ထိုမိန်းမကလည်း သူ၏ အိမ်မှာ မှီခိုနေကြတဲ့ တိရိစ္ဆာန်လေးများ ၏ မီးဖွားခြင်း အလုပ်မှာ အားတက်သရော အချိန်ကုန်စေတော့သည်။ နံနက်လင်းသည် နှင့် သနပ်ခါး အဖွေးသားလူးကာ ခွေးကလေးတွေနှင့် ဆူဆူညံညံ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်နေတဲ့ သူမ၏ အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်ကြည့်မြင်နိုင်သည်။

ရွာထဲကလူ အားလုံးသည် လစ်ဟာနေတဲ့ သူမ၏

ယောက်ျားအကြောင်း စကားမစမိအောင် ရှောင်ရှားရင်း သူမကို အားပေးကြလေသည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် မိန်းမဆိုတာ စိတ်ချမ်းသာမှု ကျန်းမာမည့် လူနာမျိုး မဟုတ်ပါလား။

ထိုမိန်းမသည် သူ့ယောက်ျား မရှိတဲ့ အတွက် ဘာမျှမထူးခြားသလိုပါပဲ။ သူမ၏ ကျန်းမာရေးအတွက် တစ်ရွာလုံးက စိုးရိမ်ကြတာ သူမသိသည် လေ။ ထို့ကြောင့် အားလုံး စိတ်ချမ်းသာဖို့ သူမ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေပြလေသည်။

တိရိစ္ဆာန်လေး တွေတောင် သူတို့ ရင်သွေး သူတို့ ဘာသာ မွေးကြသေးတာ။ ငါက လူမိန်းမပဲ။ ဘာမဖြစ်စရာ ရှိမလဲလို့ လည်း ကိုယ့်ဘာသာ အားမွေးလျက်။

သို့ပေမဲ့ ထိုနေ့ကတော့ သူမသည် အထိန်းအကွပ်မဲ့စွာ လူးလိုမ့်ငိုမ့်ခဲ့သည်။ နွားသားရေ စကလေးကို ရင်မှာ ထွေးပိုက်ရင်းနှင့် လေ။

အမှန်စင်စစ် သူ့သားလေးရဲ့ သားရေကို အယောင်ပြကာ သူ့နို့ရည် ဇွတ်ညှစ်ယူနေရတဲ့ အဖြစ်ကို ထိုမိန်းမ မနှစ်သက်ပါ။ ဘိုမအတွက် မိခင် စိတ်ဖြင့် စာနာနေမိသည်။ သို့ပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်မည်လဲ။ သူမ၏ မွေးဖွားရဦးမည့် ရင်သွေးငယ် ကျန်းမာရေးအတွက်၊ မီးနေစရိတ် အတွက် ထိုတိရိစ္ဆာန်မလေးရဲ့ နို့ရည်များကိုပဲ အသုံးချရ ပေဦးတော့မည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ထိုနေ့က ကောက်ရိုးစင်မှာ တင်ထားတဲ့ သားရေပြားလေးက ပြုတ်ကျပြီး မိနီတို့ ခွေးမိသားအုပ်နှင့် တွေ့သွားသည်။ ခွေးမိသားအုပ်မှာ သားရေအညှီနံ့ကြောင့် ဝမ်းသာအားရ လိုက်ကြဆွဲကြနှင့် ဆိုတော့ တစ်စစီ ပျက်စီးသွားလေပြီ။

ဘိုမလည်း သူ့သားလေးရဲ့ အဖြစ်မှန်ကို သိသွားလေပြီ။

ထိုအခါ နို့ရည်များ အစား သွေးများ သာ ကျလျက်။ သူ့သခင်များကို လည်း မျက်ရည်များ ဖြင့် နာကြည်းဆွေးနှင့်စွာ စိုက်ကြည့်လျက်။

ထိုမိန်းမလည်း တစ်သက်လုံး အားတင်းထားခဲ့သမျှ စိတ်ဓာတ်တို့ လွင့်လွင့် ကြေမ့သွားလေပြီ။ မြေပြင်မှာ လူးလိုမ့်ငိုချမိလေပြီ။

တစ်ရွာလုံးကလည်း သူမမျက်ရည်များကို နားလည်ပြီး ဖြစ်ကြပါသည် ။

"မယ်အင်ကြင်းတစ်ယောက် စိတ်ရှိလက်ရှိ ငိုချလိုက်ပါစေကွယ်။ ချုပ်တည်းထားခဲ့ရတဲ့ မကျေမနပ်မှုတွေ၊ သောကတွေကို သူ့ရဲ့ မျက်ရည် တွေနဲ့ လျော့ပါးသွားပါစေ"

ဟု အချင်းချင်း ပြောဆိုသတိပေးကြ၏။ အဲသည် နေ့က ထိုမိန်းမ၏ အိမ်သို့ အင်ကြင်းပန်းတောင်းမည့် အပျိုတို့ လည်း ရောက်မလာကြ။ အ ထည်လှလှလေးတွေ အပ်ချင်တဲ့ သူများ လည်း မလာကြတော့ပေ။ တစ် ရွာလုံး ခြေစလက်စ ဖြတ်ထားကြလေသည် ။

သို့ငြား.....

အဲသည် ညနေခင်းမှာ တော့ ထူးထူးခြားခြား လူတစ်ယောက် အဝေး က ရောက်လာခဲ့လေသည် ။ ထိုသူကား မည်သူဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။ ထို မိန်းမအတွက် အမှန်တကယ် လိုအပ်သော ယောက်ျား ကိုမြတ်သာပင် တည်း။

"မင်း မီးဖွားနေပြီလားလို့ ငါဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာကွာ။ ငါလေ မင်း တို့ သားအမိနားက ဘယ်မှ မသွားတော့ဘူးနော်။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ"

ထိုမိန်းမသည် သူ့ယောက်ျားကို သံသယမျက်လုံးများ ဖြင့် အကဲခတ် သည် ။ သူ့အမူအရာက ဟိုတုန်းကနှင့် လုံးဝမတူတော့တာ အမှန်ပင်။

"ကျုပ် ကလေးကို တော်မရှိလည်း မွေးလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ တိရိစ္ဆာန်မလေးတွေတောင်မှ ဒီလိုပဲ ရင်ဆိုင်မွေးမြူသွားတတ်ကြသေးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တော်ပြန်လာတာကိုလည်း ကျုပ် ဝမ်းသာတာ အမှန်ပဲ။ ဘာလို့လည်း ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ရဲ့ မိ သားစုလေးမှာ အဖေဆိုတာ လိုအပ်တယ်"

သူ့ယောက်ျားသည် လည်း ဟိုတုန်းကနှင့် မတူတော့တဲ့ ထိုမိန်းမကို အံ့ဩစွာ ငေးကြည့်သည် ။ သည် တစ်ကြိမ်တွင် တည်ငြိမ်နူးညံ့သော မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများ ၏ တောက်ပသော အရောင်တစ်ခုကို လက်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ငါကလည်း လူတစ်ယောက်မို့ မင်းဆီပြန်လာတာပါဗျ လို့ ယောက်ျားတွေမှာ လည်း ဖခင်စိတ်ဆိုတာ ရှိတယ်လေကွယ်"

ထိုမိန်းမသည် ကျေနပ်စွာပြုံးလေသည် ။ သူမ၏ ထိုအပြုံးသည် တစ်သက်လုံး တည်မြဲသွားမည် ဖြစ်ကြောင်း အိမ်ရှေ့က အင်ကြင်းပင်ကြီးက ခါတိုင်းထက် မွှေးမြပြီး ထောက်ခံ လိုက်လေသည် ။

မဝင့်၊မြစ်ငယ်၊

အမှတ် ၁၀၉၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၉၉၈ ခုနှစ်

ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း။

မြွေတစ်ကောင်၏ ပရိယာယ်
ဒေါင်းနေမင်း

မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်
ရုပ်ရှင်အတူတူ ကြည့်နေမည်ဖြစ်သော
ဘုရားအတူတူ ဖူးနေမည်ဖြစ်သော
စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုတွင်
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း
ကြည့်နူးနေမည်ဖြစ်သော
မောင်
ကျွန်မကို သတိရနိုင်ပါတော့မလား
ကျွန်မအပေါ်
စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်းနှင့်
ထိုမိန်းမအပေါ်တွင်
သာယာမှုများ စွာကို ပေးနေရမည်လား

၁။

"မောင် မဖြစ်သာလို့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တရားဝင် လက်ထပ်ယူ လိုက်ရတယ်" ဟူ၍ ကာမပိုင် လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်က အင်အား ချည့်နဲ့ စွာ ပြောလာသည့် စကားများမှာ ကျွန်မ၏ နှလုံးသားနှင့် ဦးနှောက် အစိတ်အပိုင်းများ အားလုံးကို နက်ရှိုင်းသည့် ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခု အတွင်းသို့ ဆွဲယူလွှင့်ပစ်သလို ခံစားရသည်။ ။

ဘုရား....ဘုရား။ ဒါဟာ ကျွန်မရဲ့ အကြားအာရုံတွေ တစ်ခုခု လွဲချော် ခြင်း ပဲလား။ ဒါမှ မဟုတ် မောင်ဟာ ကျွန်မကို တမင်သက်သက် ကျီစ ယ်နောက်ပြောင်ချင် တဲ့ သဘောလား။

ဟင့်အင်း.... ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခုတလော ပြိုပျက်နေတဲ့ မောင့် အမူအကျင့်တွေ၊ တွေဝေမိန်းမောနေတဲ့ မျက်လုံးတွေ၊ ကိစ္စတစ်ခုခု အကြောင်းပြပြီး အပြင်မှာ အချိန်ကုန်တတ်တဲ့ မောင့်အနေအထားတွေ၊ နောက်... မောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မရင်ထဲမှာ တစ်စတစ်စ ရှင်သန်ကြီးထွားလာခဲ့ရတဲ့ သံသယတွေ ဒါတွေက ဒီစကားကို သွယ်ဝိုက်သည့် နည်းနှင့် သက်သေပြ အတည်ပြုပေးနေသလိုပါ။

"ဘာ..... ဘာပြောလိုက်တယ် မောင်"

ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ဝင်ရောက်လာသည့် စကားလုံးများ မို့ ကျွန်မ နားလည် လိုက်သော်လည်း ဇွတ်မယုံကြည်ရဲစွာ မောင့်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်လျက် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်မေး၏။

သည် တစ်ခါတော့ မောင် ကျွန်မကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ကြည့်ရင်း ခေတ္တတွေဝေ ဆွံ့အသွားသည် ။ မကောင်းဆိုးဝါး ဝင်ရောက်ပူးကပ်သလို ကြောက်စရာ ကောင်းနေလောက်မည့် ကျွန်မ မျက်နှာကြောင့် လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။ မောင့်မျက်လုံးထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ အမှားအယွင်း ဖြစ်သွားပြီလား ဟူသည့် စိုးရိမ်စိတ်တွေက အ ထင်းသား။

နောက်.... လေပူပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်၊ အံကိုတင်းတင်းကြိတ်၊ မျက်လုံးအကြည့်ကို တစ်နေရာသို့ လွှဲဖယ်၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ချလိုက်ပြီး ဝါကျတည်ဆောက်ပုံ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်တူညီသော ပထမ အကြောင်းအရာကိုပင် မောင်က အလေးအနက် ထပ်ပြောပါသည် ။

ကျွန်မ မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားသည် ။ ခေါင်းထဲမှာ ရိပ်ခနဲ၊ မိုက်ခနဲ ။ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် ကင်မရာနှင့် ဖလင် လွှတ်ထွက်သွား၏။ တစ်မိန်းတစ်ဆန်စွာ သူ့မျက်နှာကို နာနာကြည်းကြည်း ကြည့်၏။ ဒေါသ၊ တုန်လှုပ်မှု၊ သွေးပျက်မတတ် ရူးသွပ်မှုများ နှင့် အတူ သေအံ့မှူးမှူး လူတစ်ယောက် ထွက်သက်ကို အပန်းကြီးစွာ ရှူထုတ်နေရသလို ကျွန်မ ကယောင်ကတမ်း နိုင်လှ၏။

လည်ချောင်းဝမှ ဖြစ်ညှစ်တွန်းထုတ်လိုက်သည့် အသံနက်ကြီးတစ်ခွန်း ပေါက်ကွဲသွားပြီး ချိန်တွင် အရာရာအားလုံး ကျွန်မ မှတ်မိနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။

"ဒါ....နင်...ငါ့ကို သက်သက် စော်ကားတာ"

၂။

"မောင်မိုးဟာ သမီးထက်ငယ်ပေမဲ့ လူတော်တစ်ယောက်ပါကွယ်။ သစ္စာရှိတယ်၊ ရိုးသားတယ်၊ အလုပ်ကို တကယ်လုပ်တဲ့ ကလေးပါ။ ဖေ

ဖေ့ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့ လာတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဖေဖေတို့ ဓာတ်ပုံလုပ်ငန်း မှာ သူဟာ အစစအရာရာ စိတ်ချရတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ သူ့ကြောင့် သမီး စိတ်အနှောင့်အယှက်မရှိ ဘွဲ့ယူနိုင်ခဲ့တယ်။ ရှင်းရှင်းပြောမယ် သမီးရယ်၊ မောင်မိုးဟာ သမီးနဲ့ အတင့်တယ်ဆုံး လူတစ်ယောက်လို့ မြင်တယ်။ အဖေလုပ်သူအနေနဲ့ ဒီစကားမျိုး မပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးဟာ မိတဆိုး တစ်ကောင်ကြွက်။ ရောဂါ တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး ဖောက်ပြန်နေတဲ့ ဖေဖေအရိပ်အောက်မှာ သမီးလေးကို ဘယ်လောက်ထိ ထားနိုင်မှာ မို့ လို့ လဲ။ အတူနေ အဒေါ်ရှိပြန်တော့ရော သူကလည်း သမီးဘဝ လုံခြုံမှုကို အပြည့်အဝ ပေးနိုင်ပါ့မလား။"

ဖေဖေ မတိမ်းပါးခင်က ကျွန်မကို မောင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အခုလို ဆန္ဒတစ်ခု ဖော်ထုတ် ပြောခဲ့ဖူးပါသည် ။ ထိုစဉ်က ကျွန်မကိုယ်၌ ဟန်ဆောင်နေရသော်လည်း ရင်ထဲမှာ တော့ နွေးထွေး လှိုက်မောတဲ့ အာရုံခံစားမှုလေး ဝင်းပြက်သွားတယ်လို့ ဝန်ခံချင်ပါသည် ။

တကယ်တော့ ဖေဖေ သည် စကားကို မဆိုခင် ကာလတစ်ခုကတည်းက ကျွန်မ မောင့်ကို ချစ်ခဲ့ရသူမို့ပါ။ မောင့်ဘက်ကတော့ ကျွန်မအပေါ် မည်သို့ သံယောဇဉ် မှီတွယ်နေမှန်း မသိနိုင်လောက်အောင် ဣန္ဒြေကြီးနေဆဲပေါ့လေ။

အသက်အရွယ်ချင်း ဆယ်နှစ်နီးပါး ကွာခြားနေသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ သိက္ခာနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရားများက ချစ်ခင်ရသော ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် ပီရိသေသပ်စွာ ဖြားယောင်း သွေးဆောင်နိုင်ဖို့ အစွမ်းမသာခဲ့။ ဆယ်တန်းဖြေဖို့ ဘယ်လိုမှ တိုက်တွန်းမရခဲ့သည့် မိဘမဲ့ မောင့်ကို မောင့်အဒေါ်က ဖေဖေဆီ ဓာတ်ပုံပညာသင်ဖို့ အပ်ခဲ့ခြင်းသည် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ဆုံစည်းကြရခြင်းဘဝအစပါ။

ထိုစဉ်က မောင့်ကိုကြည့်ရသည် မှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကြမ်းရှသော လမ်းကို ခက်ခက်ခဲခဲ လျှောက်ခဲ့ရသူပမာ။ မောင် ဓာတ်ပုံပညာကို စိတ်ဝင်စားပုံရပါသည် ။ အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သော်လည်း အကင်းပါးသည် ။ ကျောင်းစာများ တွင် မပျော်မွေ့ခဲ့သလောက် ဓာတ်ပုံသဘောတရားအပေါ်တွင် သိမ့်မွေ့စွာ သဘောပေါက်လွယ်သည် ။

အစက ဖေဖေသည် မောင့်ကို မြို့ထဲသို့ လိုအပ်သမျှ ပစ္စည်းဝယ်ခိုင်းဖို့ ၊ ကူးပြီးသားပုံတွေ ရေဆေးဖို့ ၊ အခြောက်ခံဖို့ ၊ အောက်ခိုးထွက်သည့် အခါ တောက်တိုမည်ရ ခိုင်းဖို့ လောက်သာ ရည်ရွယ်ခဲ့သော်လည်း အချိန်စောစီးစွာကပင် လိုင်စင်ပုံ ရိုက်ကူးဖို့ စိတ်ချနိုင်လောက်သည် အထိ မောင်ကတော်ပါသည် ။

မောင့်အတွက် အားလပ်ချိန်ဟု ယူဆနိုင်သောအခါများ ၌ ဖေဖေအနားတွင် ခဲထိုးလေ့ကျင့်ဖို့ ၊ အနီရောင် ခပ်ပါးပါး ထွန်းထားသည့် အမှောင်ခန်းထဲတွင် အင်လာဂျာတစ်လုံးနှင့် ဓာတ်ပုံကူးဖို့ ၊ မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာဖုံးသုံး ဓာတ်ပုံများ ၊ ဘွဲ့ရဓာတ်ပုံများ နှင့် အခြားအရေးကြီး ဓာတ်ပုံတို့ တွင် အချော ကိုင်ပေးရတတ်သော အတတ်ပညာတို့ ကို လေ့လာဖို့ ဝန်မလေးခဲ့ပါ။

ဖေဖေသည် အစဉ်အဆက် လုပ်ကိုင်ခဲ့သော သူ့လုပ်ငန်းအပေါ် အလွန်လေးစားသူ၊ စည်းကမ်းကြီးသူဖြစ်ပါသည် ။ ဖေဖေ၏ တိကျသေချာသော စည်းစနစ်များကြောင့် ပေါ့ပေါ့ လွယ်လွယ် ပညာသင် လူရွယ်ခပ်များများ လစ်ထွက်သွားခဲ့ဖူးသည် ။ ထိုအထဲတွင် မောင့်ကိုတော့ ဖေဖေသဘောတွေ့ပုံရသည် ။ မောင်၏ ပညာလိုချင်စိတ်ရှိမှု၊ ထက်မြက်မှုနှင့် ရိုးသား တည်ငြိမ်မှု တို့ ကြောင့် ဖေဖေတွင် ထူးထူးခြားခြား မျှော်လင့်မှုရှိနေကြောင်းတော့ ကျွန်မ ရိပ်မိခဲ့ဖို့ ကောင်းပါသည် ။

ဖေဖေ ပညာအမွေကို အတော်အသင့် ရယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့သောကျွန်မက အစပိုင်းတွင် မောင့်ကို ဝိုင်းကူသင်ပြ ပေးခဲ့ရသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ဓာတ်ပုံပညာ နှင့် ပတ်သက်၍ အံ့ဩယူရလောက်အောင် မောင်က ကျွမ်းကျင်ခဲ့သည်။ ။ ထိုစဉ်က တည်းက မောင်နှင့် ကျွန်မ အနေနီးစပ်ကာ သံယောဇဉ် ငြိတွယ်ခဲ့ရပါသည်။ ။ အချစ် ဆိုတာကို တိတိပပ နားမလည်သော်လည်း ပြင်းထန်သော စွမ်းအင်တစ်ခု တည်မြဲနေ ကြောင်း တော့ အလိုလို သိနေသည်။ ။

မောင်နှင့် ပတ်သက်၍ ထူးခြားချက်မှာ မောင်ဟာ သူ့ရင်တွင်းခံစားချက်ကို တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ ထုတ်ဖော်မပြောတတ်သော်လည်း တခြားသူ၏ ဆန္ဒအလိုကို အပြည့်အဝ ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်သူပါ။

ဖေဖေ ကျွန်မကို မောင်နှင့် လက်ထပ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ။ လက်ထပ်ပြီး နှစ်နှစ်ကျော်ကျော် ကာလအတွင်း ကျွန်မတို့ ၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် သာယာ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ အတိဖြင့် စီးမျောနေခဲ့ပါသည်။ ။ ခြွင်းချက်အနေနှင့် ကျွန်မဖေဖေ ဆုံးစဉ်က ဖော်မပြနိုင်သော ဝေဒနာနှင့် အတူ ချွတ်ခြုံကျ စိတ်နှမ်းကိုယ်ကြော ဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း မောင်၏ အားပေးစကား၊ ကြင်နာမှု၊ ယုယမှုတို့ ဖြင့် ဖြေသိပ်နိုင်စွမ်းရှိခဲ့သည်။ ။

အစစအရာရာ ကျွန်မအပေါ် အလိုလိုက်မှု၊ စာနာတတ်မှု၊ အနစ်နာခံတတ်မှု တွေကြောင့် ကျွန်မ မောင့်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရခြင်းအတွက် ကံအကောင်းဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ ။

"မောင် ကလေးချီချင်ပြီ မမငြိမ်းရယ်" တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ မိမိဆန္ဒကို ရှေ့တန်းတင်လေ့ မရှိသော မောင်သည် ထူးထူးခြားခြား စကားဆိုလာသောအခါ ကျွန်မ ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း မျက်နှာပူမိ၏။

မောင်တစ်ယောက် ကလေးရူး ရူးနေပုံကို ကြည့်၍ ကျွန်မ အံ့ဩယူရ

သည် ။ နီးစပ်ရာက ဝယ်ယူလာသည့် ကလေးဓာတ်ပုံ၊ ပိုစတာ၊ ပြက္ခဒိန်များက ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်အခန်းမှာ အပြည့်။ အိမ်နီးချင်း ကလေးငယ်များကို ချီပိုးထွေးပိုက်ရသည် ကလည်း အမော။ ကြာတော့ တစ်နေ့ သူ့ဆန္ဒတွေ ပြည့်လာပါလိမ့်မည်ဟု သာ နှစ်သိမ့်ရသည် ။

"သားသမီးမရှိတဲ့ မိဘဟာ အနန္တော အနန္တစာရင်း မဝင်ဘူး မမငြိမ်းရဲ့ "

သို့သော် ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးကြား အမည်မဲ့ အက်ကွဲသံလေး ဖုံးဖုံးဖိဖိ ဖြည့်စေခဲ့သော အဖြစ်မှာ ကျွန်မ ချို့ယွင်းချက်ကြောင့် ဘယ်သောအခါမှ သားသမီး မထွန်းကားနိုင်ဟု ဆရာဝန်တစ်ဦး၏ စမ်းသပ် ထုတ်ဖော် ပြောကြားမှုအပြီးတွင် ဖြစ်သည် ။

"ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ မမငြိမ်းရယ်။ မောင်တို့ ရဲ့ ကံပေါ့"

မောင်က စိတ်မကောင်းစွာ အားပေးစကား ပြောခဲ့သော်လည်း ကျွန်မ၏ ပေါက်ကွဲ ငိုရှိုက်သံ များကိုတော့ မလွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့ပါ။

တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးရှုံး၍ ဝမ်းနည်းပူဆွေးရခြင်းထက် လိုချင်တောင့်တနေသည့် မောင့်ဆန္ဒကို မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ခြင်း ဟူသည့် အသိက ပိုလို့ ပင် ကြေကွဲရပါ သည် ။

"မမငြိမ်းက သိပ်အားငယ်တတ်တာကိုး။ မောင်က မမငြိမ်းကို တကယ်ချစ်တာပါ။ ဒီကိစ္စအတွက်တော့ မမငြိမ်းကို မောင်ချစ်တဲ့ အချစ်တွေ နည်းနည်းလေးမှ လျော့မသွားစေရဘူး သိလား။ မောင် မမငြိမ်းကို ဇနီးမယားတစ်ယောက်လိုလည်း ချစ်တယ်။ အစ်မတစ်ယောက်လိုလည်း သံယောဇဉ်ကြီးတယ်။ အမေတစ်ယောက်လိုလည်း အားကိုးတယ်"

ချစ်တာတွေ နည်းနည်းလေးမှ လျော့မသွားဘူးတဲ့ လား မောင်ရယ်။

ဒါတွေဟာ ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာအောင်ပြောတဲ့ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မှုတွေပါ။ အရင်ကလိုမဟုတ်ဘဲ မသိမသာ တက်ကြွမှု နည်းခဲ့တာတွေ၊ တွေဝေငေးမောနေရင်း စိတ်လေလွင့်နေတာတွေ၊ လျော့ရိလျော့ရဲ နိုင်လှတဲ့ အပြုံးတွေကို ကျွန်မ သတိပြုမိသည်။ ။

ယောက်ျားတစ်ယောက် ဘယ်လောက်ပင် ဟန်ဆောင်ကောင်းနေပါစေ သူ့ကို မြတ်နိုးသော မိန်းမတစ်ယောက်အနေနှင့် ပြောင်းလဲမှု အသစ်တိုင်းကို အလွယ်တကူ ဖမ်းယူနိုင်ပါသည်။ ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား မြဲမြံခိုင်တွယ်သည့် နှောင်ကြိုးဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် တည်ဆောက်ခဲ့ရသော ကျွန်မ၏ မေတ္တာအိမ်လေး ပျက်စီးသွားလောက်သည် အထိ မောင် မရက်စက်နိုင်ကောင်းဟု တွေးထင်မိခဲ့သည်။ ။ ခုတော့...။

၃။

"ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားပါ ငြိမ်းရယ်။ ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာ ဒေါ်လေးတို့လို မိန်းမသားတွေအတွက် အကြီးမားဆုံး ဆုံးရှုံးမှုဆိုတာ ပြောစရာမလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးကို ပြန်သုံးသပ်ကြည့်ရင် ငြိမ်းမှာ သားသမီး မထွန်းကားနိုင် ဆိုတဲ့ အချက်က သူ့ခေါင်းထဲ ရှုပ်ထွေးနေချိန် ၊ ကောင်မလေးက မိန်းမရှိမှန်း သိပါလျက်နဲ့ ရူးရူးမိုက်မိုက် အတင်း တိုးဝင်လာခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။ ရှောင်ရတိမ်းရတာ အင်မတန်ခက်ပါတယ်အေ။ တစ်ကြိမ် မဟုတ်တစ်ကြိမ် စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် ဖြစ်မှာ အမှန်ပဲ။ လူငယ်ကိုး။ ဘာပဲပြောပြော ဒေါ်လေးအမြင်တော့ သူဟာ ငြိမ်းအပေါ် တကယ်ချစ်ရှာတာပါ။ ငြိမ်း သူ့အပေါ် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဖြစ်ပြီး ဘယ်လောက် နာကျင်အောင်လုပ်လုပ် မျက်ရည်အစင်းသားနဲ့ လည်စင်းခံနေတာသာကြည့်။ ငြိမ်းကို ဘာတစ်ခွန်း ပြန်ပြောလဲ။ ဒါဟာ သူ့အပြစ်တွေကို ဝန်ချတောင်းပန်တဲ့ သဘော။ ငြိမ်းကို သူဘယ်နည်းနဲ့ မှ ကွာမ

ပေးနိုင်ဘူးတဲ့ ။ အခြေအနေတွေ ခုလောက် ဖြစ်လာတာလည်း ကောင်
မလေးမှာ သူနဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေလို့ သူ့အနေနဲ့ တာဝန်မဲ့ချင်လို့ ပါတဲ့ "

ကျွန်မ နာကြည်းစွာ အကြိမ်ကြိမ် ငိုခဲ့ရပါသည် ။ မျက်ရည်ဆိုတာ
လူတစ်ယောက်၏ အားမာန်ကို ရိုက်ချိုးပစ်တာဟု ပြောလျှင် ကျွန်မ
အားမာန်တွေ ကျိုးကြေကုန်လောက်ပြီ။ မြတ်နိုးတွယ်တာရသော ယော
ကျားအပေါ် အရာရာ ပေးဆပ်နိုင်ပါသော်လည်း အချစ်ကို ဝေငှယူရမည့်
အဖြစ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့။

"မယားပြိုင် ပေါင်းသင်းရမယ်လို့ ဒေါ်လေးဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး
နော်။ ငြိမ်းဟာ ပညာတတ်။ လိမ္မာပါးနပ်ဖို့ လိုတယ်။ ဆုံးဖြတ်တော့မယ်
ဆိုရင် အမှားအယွင်း မပါအောင် စဉ်းစား။ မောင်မိုးက ကောင်မလေး
ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာတာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ သူနည်းသူဟန်နဲ့ တစ်
နေ့ ရာမှာ ထားတာ။ ပြဿနာဖြစ်စက မောင်မိုးကို ငြိမ်းအိမ်ပေါ်က
နှင်ချခဲ့တယ်။ မောင်မိုးမရှိတော့ ငြိမ်းရဲ့ စီးပွားရေးတွေအားလုံး ကမော
က်ကမ ဖြစ်ကုန်တယ်။ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ဦးစီးတဲ့
လုပ်ငန်း ပျက်ပြားသွားတာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိအောင်
အခြေအနေဆိုးခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် မောင်မိုးကို လင်ယောက်ျားတစ်ယော
က်လို သဘောမထားရင်တောင် အလုပ်သမားတစ်ယောက်လို သဘော
ထားပါ ဆိုပြီး ဒေါ်လေးကိုယ်တိုင် ပြန်ခေါ်ခဲ့ တာမဟုတ်လား။ အစက
တည်းက မောင်မိုးခမျာ ဆင်းသွားချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငြိမ်းရဲ့ ဥစ္စာပ
စ္စည်းကို မက်တွယ်နေလို့ ဆိုတဲ့ အထင်ခံရမှာ ကြောက်တဲ့ ယောက်ျား
မာနကြောင့် ပါ"

ကျွန်မ မောင်နှင့် ဘယ်လောက်ထိ သဘောထား ကွဲလွဲခွင့်တွေ ပေး
ထားရမှာ လဲ။ ကျွန်မရဲ့ ပြတ်သားတဲ့ စိတ်၊ တွေးတွေးဆဆပြောတဲ့ ဒေါ်

လေးရဲ့ စကား၊ ဒါတွေကြောင့် ကျွန်မ မောင့်ကို ပြန်လက်ခံခဲ့ပါသည်။ သို့သော် တစ်အိမ်ထဲတွင် နှစ်ယောက် အတူရှိနေခဲ့သော်လည်း သီးခြား ကမ္ဘာလေး တစ်ခုလို။

ယခင်က မောင့်ကို ဝိုင်းကူတတ်သည့် အလုပ်များ တွင် ကျွန်မ မပါဝင်တော့ပါ။ အဖော်ခေါ်ထားသည့် ကောင်လေးနဲ့ သာ မောင်အလုပ်ကို သိမ်းကျုံးလုပ်နေတတ်သည်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖြစ်ရန်၊ စကားမပြောမိရန် ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်သည်။

မောင် ကျွန်မကို ကျေအေးနိုင်ဖို့ အမျိုးမျိုး သွေးဆောင်ခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မစိတ်ကို အထင်သေးစွာ လျှော့တွက်မိတာကိုတော့ ဝမ်းနည်းပါသည်။ မောင်။ အစေးမကပ်နိုင်သော လူနှစ်ဦးကြားတွင် ဒေါ်လေးသည် ဘာသာပြန်သူ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ စီးပွားရေး ကိစ္စသာမက အရာရာ ဒေါ်လေးနှင့် လွဲထားပြီး မောင့်ကို ဥပေက္ခာပြုထားမှု များ စွာမှာ မောင်ရက်စက်တာနဲ့ တော့ များ စွာ လျော့နည်းနေပါသေးသည်။ အချစ်ကြီး၍ အမျက်ကြီးခဲ့ရသည် ပါမောင်။

တစ်နေ့လုံး လုပ်စရာရှိတာလုပ်။ မိုးချုပ်တာနှင့် ကျွန်မသတ်မှတ်သည့် လုပ်အားခငွေကိုယူ၊ အင်္ကျီလေးကောက်လျှိုပြီး မောင်ထွက်သွားတတ်ပါသည်။ တစ်ညတာအတွက် နောက်ဆုံး ထွက်သွားခြင်းမျိုးပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် သူ့ကောင်မလေး လာစောင့်နေတတ်သည်။ ထီးတစ်လက်ကို နှစ်ယောက်အတူ ဆောင်းရင်း ပြန်သွားတတ်သည့် မိုးသည်း နေ့ရက်များကို ကျွန်မ မုန်းတီးတတ်လာသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်မဖြစ်ဖြစ်၊ မောင်ဖြစ်ဖြစ် ဒီကမ္ဘာလောကထဲတွင် မရှိသင့်တော့ပြီဟု ရူးသွပ်စွာ တွေးမိ၏။

နှစ်ယောက် ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်မပျော်နိုင်သည့် အခါ အေးချမ်းမေ

၏ တစ်ကိုယ်ရေညများ သီချင်းသည် ကျွန်မ အလဲထိုးသော ပြိုင်ဘက် တစ်ဦးဖြစ်လာ ခဲ့ရသည်။ ။

သူ မပြန်ဘူး ဟူသော ညမျိုးများ ဒေါ်လေး အသိပေးလာချိန်တွင် ကျွန်မကိုယ်၌ က အလုပ်လုပ်ခွင့်သာ ရှိပြီး ညအိပ်ခွင့်မရှိဟု ခါးသည်းစွာ ငြင်းဆန်တတ်ပါသည်။ ။ တတ်ပဲ တတ်နိုင်လွန်းပါလား မောင်ရယ်။

"ကောင်မလေးကလည်း ငယ်ကငယ်၊ ကလေးစိတ်က မဖျောက်ချင် သေးတော့ ကိုမိုးအပေါ် ဆိုးချင်တယ်။ သူ့ယောက်ျားကို အချိန်တော် တော်များများ သူ့အနားမှာ ရှိနေစေချင်တယ်။ ကြင်နာယုယချင်တယ်။ လည်ချင်ပတ်ချင် သုံးချင် ဖြုန်းချင်တယ်။ ကလေးသိပ်လိုချင်တဲ့ ကိုမိုး အားနည်းချက်ကို သိထားတော့ ဒါကို အကြောင်းပြပြီး မူရာမာယာလုပ်ပြတဲ့ အခါ သူလည်း ဘာသားမို့လား ငြင်းရင်"

မောင့်အကြောင်းကို မသိအောင် ကြိုးစားထားသော်လည်း သိချင်စိတ်က တားမရခဲ့။ အဆက်အသွယ် တစ်ဦးဆီက ကြားပြန်တော့လည်း ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာနတရားတို့ က တစ်လှည့်စီ အသွေးအရောင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းသည်။ ။

ထိန်းချုပ်လာခဲ့ရသော နှလုံးသားသည် ဝန်တိုမှု အပ်ဖျားလေးဖြင့် ထိုးဆွမှုကြောင့် ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်ရသည်။ ။ လပိုင်းအတွင်း ကျွန်မ အတော် ပိန်ကျသွား၏။

ကာမရမ္မက်နဲ့ နွယ်ယှက်နေတဲ့ ကိလေသာဆိုတဲ့ ညှို့အားပြင်း မြွေဟောက် တစ်ကောင်ရဲ့ အနီးတစ်ဝိုက်မှာ လူတစ်ယောက် မထိမဲ့မြင် ရပ်နေသမျှတော့ တဖြည်းဖြည်း ဝါးမျိုခြင်းခံရမှာ ပဲ ငြိမ်း။ လောကမှာ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းတွေဟာ ဘာမှ ထူးခြားပြီး အံ့ဩစရာကောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းတွေကို ထိန်းကျောင်းနေတာက ဆ

င်ခြင်တုံတရားနဲ့ စိတ်။ အရေးကြီးတာက မိမိရဲ့ စိတ်အခြေခံထားတတ်
မှုဟာ ပိုပြီး အဓိကကျတယ်။ ငြိမ်းအနေနဲ့ မောင်မိုးအပေါ်
သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအဖြစ် ပြောင်းထားတတ်မယ်ဆိုရ
င် ရှုပ်ထွေး နောက်ကျိနေတဲ့ ငြိမ်းရဲ့ စိတ်တွေ ကြည်လင်လာမှာ အမှန်ပဲ
"

ဟု ဒေါ်လေးပြောသည့် အခါ ကျွန်မ ဘာမှ ပြန်မပြောခဲ့။ အသိနှင့်
အကျင့်ကို ပေါင်းစပ်ကြည့် ပေမဲ့ ယခုလောလောဆယ်တော့ တည်ဆောက်
လာခဲ့ရသော ထုထည်ပမာဏကြောင့် ပါရမီမရင့်သန်နိုင် သေးကြော
င်း ကျွန်မ ဝန်ခံရပါသည် ။

ကျွန်မ လျှောက်ရမည့် လမ်းကို ငေးမျှော်ကြည့်ပြန်တော့လည်း ရှင်း
သန့်မှုမရှိ။ မှုန်ဝါးထူထပ်စွာ ကျနေသည့် နှင်းရိုင်းငွေ့တို့ နှင့် အပြည့်။
ကျွန်မခံစားနေရသည့် အရာအားလုံးသည် ဝဋ်ကြွေးဟု ဆိုပါလျှင် သည်
ဘဝ သည် မျှနှင့် သာ ကျေပါစေတော့ မောင်။

နောက်ပိုင်းတွင် မကြာခဏဆိုသလို မောင်အလုပ်ပျက်လာသည် ။
မောင် မရောက်လာသည့် နေ့များ သည် ကျွန်မအတွက် မှတ်မှတ်ထင်ထင်
နေ့များ ဖြစ်သလို နာခံခက်မှုများ နှင့် ရောထွေးနေသည့် နေ့လည်း ဖြစ်
ပါသည် ။ အခွင့်ထူးရ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဩဇာအောက်တွင် ပျော်ရွှင်
မှုတွေ အပြည့်အဝ ပေးဆပ်နေရမည်လား ဟု တွေးမိတိုင်း ကျွန်မ စိတ်
နောက်ကျိလာ၏။

ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီလှလှလေး ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်
ရုပ်ရှင်အတူတူ ကြည့်နေမည်ဖြစ်သော၊ ဘုရားအတူတူဖူးနေမည်ဖြစ်
သော၊ စားသောက် ဆိုင်တစ်ခုတွင် တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ကြည်နူးနေမည်ဖြစ်သော မောင်။ ကျွန်မကို သ

တိရုနိုင်ပါတော့မလား။ ကျွန်မအပေါ် စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်းနှင့် ထိုမိန်းမအပေါ်တွင် သာယာမှုများ စွာကို ပေးနေရမည်လား။ ကျွန်မရင်ထဲ အမည်မဲ့ ပေါက်ကွဲမှုက တစ်စတစ်စ ပြိုအက်လာသည်။

တစ်နေ့ တိုက်ဆိုင်စွာ ကြုံလာသော အခွင့်အရေးကို အသုံးပြုသည့် အနေနှင့် မောင့်ကို ပဲခူးမှ အစ်မဝမ်းကွဲ အလှူတွင် မဖြစ်မနေ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ဒေါ်လေးမှ တစ်ဆင့် ညအိပ်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ မောင် ကျွန်မကို တစ်စုံတစ်ရာပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ တင်းမာသော မျက်နှာကြောင့် ဘာမှ မပြောဖြစ်တော့။ တစ်ညလေး ခွဲဖို့ တောင် အပန်းကြီးနေပြီလား မောင်။ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်မအတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိတော့ ကျေနပ်သလို ခံစားရပါသည်။

သို့သော် မိန်းမတစ်ယောက်၏ အနိုင်ယူလိုမှုစိတ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ နောင်တတရားနှင့် အတူ အရှုံးကြီး ရှုံးလိုက်ရမည်ဟူသော အတွေးကို ကျွန်မ ကြိုတင်မစဉ်းစားခဲ့သည် မှာ ကျွန်မ၏ မိုက်မဲခြင်းပင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

၄။

မောင်ပြန်ရောက်မည့် နေ့ မနက်ပိုင်း၊ မောင့်သူငယ်ချင်းကိုစိန်ဝင်း အိမ်သို့ တရောသောပါး ရောက်လာသည်။ မောင့်ကို မေးသည်။ ပြန်မရောက်သေးမှန်း သိသောအခါ စိတ်ပျက်သွားသည်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟူသော အမေးကို ချက်ချင်းမဖြေ။ စဉ်းစားနေသေးသည်။ နောက်..... မထူးတော့ဘူး ဆိုသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့်.....

"ကောင်မလေး သိပ်အခြေအနေ မကောင်းဘူးငြိမ်း"

ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ လဲဟူသည့် အကြည့်နှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

"ငြိမ်းကြားချင်မှာ မဟုတ်ပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြောမှ ဖြစ်မယ်။ အခု ဆေးရုံမှာ တင်ထားခဲ့ရတယ်။ ကလေးမီးမဖွားနိုင်လို့ ။ ကောင်မလေးမှ နှလုံးရောဂါအခံလည်း ရှိတယ်။ ကိုမိုးက မရှိ၊ ငွေကမရှိဆိုတော့ ပိုဆိုး တယ်။ အိမ်နီးချင်းတွေ ကျွန်တော့်ဆီ လာပြီး အကြောင်းကြားလို့ လိုက် သွားတော့ မြင်ရက်စရာ မရှိဘူး။ အသက်အန္တရာယ်အတွက် စိုးရိမ်ရတယ်"

ကျွန်မ ခေတ္တ တွေဝေသွားသည် ။

"အမှန်ပြောရရင် သူတို့ အကြောင်း ကျွန်တော်အသိဆုံးပါ။ ဒီကောင် မလေးအပေါ် ကိုမိုး ဘာတစ်ခုမှ အလိုလိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ။ သူ့အပြစ်ကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ အကျိုးဆက်ကို ဝတ္တရားကျေအောင် တာဝန်ယူနေ တဲ့ သဘောပဲ။ သူတို့ အိမ်ထောင်သက် ကာလတစ်လျှောက် အပျော်ဆို တာ ဝေလာဝေးလို့ စားဝတ်နေရေးတောင် အနိုင်နိုင် ဖန်တီးယူနေရတာ ။ အလုပ် ဘယ်လောက် ကောင်းကောင်း ငြိမ်းပေးသမျှ လစာကိုယူတယ် ။ ဖြစ်သလိုစားတယ်။ မြင့်တက်လာတဲ့ ကုန်ဈေးနှုန်းနဲ့ တွက်ရင် ငြိမ်း ပေးတဲ့ လုပ်အားခငွေဟာ လူနှစ်ယောက်အတွက် လုံလောက်မယ်ထင် လား။"

ကျွန်မ အပြင်တစ်နေရာကို ငေးနေရာမှ ကိုစိန်ဝင်းကို လှမ်းကြည့်၏ ။

"တကယ့်လက်တွေ့ဘဝဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်လို့ မရပါဘူးငြိမ်း။ ဘယ်လောက် အခက်တွေ့တွေ့ ကိုမိုး အလုပ်ပြောင်းဖို့ မစဉ်းစားခဲ့ဘူး။ အချိန်တိုင်းမှာ ငြိမ်းလုပ်ငန်းမှာ သူ့ဘဝကို မြှုပ်နှံထားခဲ့တာ။ ငြိမ်းဟာ သူ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သလို သူ လေးစားချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ ဇနီးတစ်ယောက် အဖြစ်လည်း ယုံကြည်ထားတဲ့ သူကိုး။ ကောင်မလေးက ရောဂါသည်

ဆိုတော့ ခဏခဏဖြစ်တယ်။ တော်ရုံတန်ရုံဆိုတာ လောက်တော့ ငြိမ်းလုပ်ငန်းက အရေးကြီးတယ်ဆိုပြီး လျစ်လျူရှုထားတာ များပါတယ်။ သူနေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က အပြစ်တင်ရင်လည်း ဂရုစိုက်တဲ့ အကောင်မဟုတ်ဘူး ။ သူအလုပ်ပျက်တယ်ဆိုတာ အတော့်ကို အခြေအနေဆိုးလို့သာ။ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်ရောက် ငြိမ်းမသိစေရဘူး။ ငြိမ်းစိတ်ဆင်းရဲမှာ ကြောက်လို့ တဲ့လေ။ ခုလည်း နောက်ပိုင်းမှာ နေ့စေ့လစေ့ကြီးနဲ့ဆိုတာ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငြိမ်းဆန္ဒကို သူ မလွန်ဆန်ဘူး။ ကောင်မလေးဘက်မှာ က အရာရာ ချို့တဲ့နေတဲ့ အချိန်၊ မိဘအသိုင်း အဝိုင်းကလည်း စွန့်ပစ်ထားတာဆိုတော့...."

"တော်ပါပြီ ကိုစိန်ဝင်းရယ်။ ကျွန်မ မကြားပါရစေနဲ့ တော့"

ကျွန်မ ဆက်ပြီး နားထောင်နိုင်စွမ်းမရှိတော့။ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော ရင်ကို လက်နှင့် အသာဖိထားရ၏။

"ကိုစိန်ဝင်း ကျွန်မကို ဘယ်လိုမြင်လဲ"

ကိုစိန်ဝင်း ခေါင်ကိုလေးတွဲစွာ ခါယမ်း၏။

"ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မမြင်တတ်ပါဘူး။ ငြိမ်းရဲ့ ပင်ကိုစိတ် ရင်းစေတနာကို ကျွန်တော်သိနေတာပဲ"

"ကျွန်မ မမှားဘူး ကိုစိန်ဝင်း။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်မဟာ မိန်းမတစ်ယောက်လေ"

ကျွန်မ ခဏကြာ တွေဝေ မှ င်တက်မိနေ၏။ ပြီးမှ သတိဝင် လာပြီး ဒေါ်လေးကို လှမ်းကြည့်သည် ။

"ဒေါ်လေး.....ငြိမ်းတို့ အိမ်မှာ ငွေဘယ်လောက်ရှိလဲ စုကြည့်ပါဦး"

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ ငြိမ်း"

"ငြိမ်းကိုယ်တိုင် ဆေးရုံကို လိုက်သွားချင်လို့ "

အဝတ်အစားပင် မလဲနိုင်ဘဲ ကျွန်မ ကိုစိန်ဝင်းနှင့် ဆေးရုံလိုက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ အပြုအမူကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်လေး အံ့အားသင့်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့ မိန်းမ တစ်ယောက်တွင် ရှိတတ်သော အတ္တ၊ မာန၊ ဝန်တိုမှုများကို အရေးကြုံလာသည့် အခါ၌ ဖြစ်တတ်သော ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်က အနိုင်ယူသွားတာပဲ ဖြစ် ပါမည် မောင်။

၅။

ခုတင်ထက်တွင် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေသော ဖြူဖျော့ဖျော့ မျက်နှာပိုင်ရှင် မိန်းကလေးကို ကျွန်မ ငေးကြည့်နေမိ၏။ စောစောက ပြာတာတာနှုတ်ခမ်းလေးများ ၊ ခုတော့ ပန်းနုရောင်သန်း လာပြီ။

"အားသိပ်နည်းနေတာကလွဲရင် စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ လည်း အစွမ်းရှိသလောက် အသက်ကို လုခဲ့ရတာ။ နှလုံးရောဂါသမားဆိုတာ သားသမီးယူဖို့ မသင့်ဘူး။ ကလေး ကျန်းမာရေး အခြေအနေကတော့ အိုကေပါပဲ" ဟု ဆရာမ တစ်ဦးပြောသွားသော စကားကို ပြန်ကြားသည်။

ခုတင်နှင့် ကပ်လျက် သံပုခက်လေးဆီသို့ ကျွန်မ လျှောက်သွားပြီး ဖြည်းညင်းစွာ ထိုင်လိုက်၏။

တစ်တုံးတစ်ခဲနှင့် ချစ်စရာကောင်းသော သမီးငယ်လေးကို ကြည့်ရင်း "မောင်နှင့် တူလိုက်တာ" ဟု တွေးလျက် ဖြန်းခနဲ ကြက်သီးထသည်။ မကြာခင် မောင် ဆေးရုံကို အပြေးအလွှား ရောက်လာလိမ့်မည်။ မောင် အရမ်းပျော်နေမလား။ ကျွန်မရှိနေခြင်းကြောင့် မောင်၏ အပျော်တို့သည် သိပ်သည်းကျစ်လျစ်သွားမည်လား။ ကျွန်မကို အားနာစိတ်ဖြင့် ကြည့်လျက် ငြိမ်သက်စွာ ပျော်နေတော့မှာ လား။ ကျွန်မဘက်ကတော့

အံ့ဩနားမလည်နိုင်မှု အရောင်များ ၊ တဖျတ်ဖျတ် ပြောင်းနေသည့် မောင့်မျက်လုံးများကို ဖတ်ဖို့ ကြိုးစားနေဦးမှာ လား။ ကျွန်မ မောင့်အပေါ် ဘယ်လို တုံ့ပြန်မှုတွေ ပေးရမလဲ။ သို့သော် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ထိုအရာ အားလုံးအား ဘာတစ်ခုမှ ရှင်းရှင်းလင်း လင်းမသိနိုင်သေးပါ။ တစ်ခါက ဒေါ်လေးပြောခဲ့ဖူးသည့် စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ အမှတ်တရ သတိရမိသည် ။

"ကာမရမ္မက်နဲ့ နွယ်ယှက်နေတဲ့ ကိလေသာဆိုတဲ့ ညှို့အားပြင်း မြွေတစ်ကောင်ရဲ့ အနီးတစ်ဝိုက်မှာ လူတစ်ယောက် မထေမဲ့မြင် ရပ်နေသမျှတော့ တဖြည်းဖြည်း ဝါးမျိုခံရမှာ ပဲ ငြိမ်း"

ဒေါင်းနေမင်း

အမှတ် ၁၀၉၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၉၉၈ ခုနှစ်

ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း။

ဘော်ဒီလင်ဂို

နေဝင်းမြင့်

ဒဏ်ရာတွေ ညိုမည်းပွထနေတယ်

မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး

နားထင်မှာ လည်း ပလာစတာ နှစ်စကပ်လို့

ဘာဖြစ်တာလဲမေးတော့

သူ့ကောင်မလေးက ကုတ်တာတဲ့

ကျုပ်က လက်သီးထိုးတဲ့ ပုံ လုပ်ပြပြီး

"ရန်ဖြစ်တာလား" ဆိုတော့ ခေါင်းညိတ်တယ်

နောက် သူ့ဒဏ်ရာတွေ တစ်ခုချင်းပြတယ်

ဒါဆိုရင် မိညိုကို မချစ်နဲ့ တော့လို့

စာနဲ့ ရေးပြတော့ ဖိုးရွှေအ တွေသွားတယ်

တော်တော်ကြာမှ ကျုပ်ဆီက ဘောလ်ပင်ကိုယူပြီး စာတစ်ကြောင်း
ရေးပြတယ်

"မိညိုကုတ်တာ မနာပါဘူး" တဲ့ လေ

ဖိုးရွှေအကို ကျုပ်သိတာ မကြာသေးဘူး။ သည် ရပ်ကွက်ထဲရောက်မှ သိတာပါ။ သည် ရပ်ကွက်ကလေး(ရပ်ကွက်ကလေး ဆိုပေမဲ့ တော်တော်တော့ကြီးပါတယ်) ဆိုတာကလည်း မြို့ကြီးတစ်မြို့ရဲ့ အနောက်တောင်ဘက်စွန်းက ရေဆိပ်ကမ်းဆိပ်ရှိတဲ့ ရပ်ကွက်ဆိုတော့ တော်တော်ကို စည်ကားတယ်ပြောပါတော့။ သင်္ဘောကြီးတွေ၊ ပဲ့ထောင်တွေ၊ ဘုတ်ချပ်တွေအပြင် သဲလှေ၊ ကျောက်လှေ၊ ထင်းလှေ၊ ဈေးလှေတွေနဲ့ အစုန်အဆန် အကူးအသန်းကလည်း များ တော့ စည်ကားသားကလား။ ပြီးတော့ ရပ်ကွက်ကလေးရဲ့ အလုပ်သဘာဝကတော့ မြစ်နားကမ်းနားတွေရဲ့ သဘာဝဆိုတော့ ကြမ်းတယ်။ အလုပ်ကလည်း ကြမ်းတယ်။ လူတွေကလည်း ကြမ်းတယ်။ ကြမ်းတယ် ဆိုတာက ရိုင်းတာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး ။ များ သောအားဖြင့် ဘဝတွေကကြမ်းတာ။ ဆိုတော့ အရက်ဆိုင်ကလေးတွေ ကလည်း ရှိရတယ်။ ကွမ်းယာ ဆိုင်ကလေးတွေကလည်း ရှိရတယ်။ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ကလေးတွေကလည်း ရှိရတာပဲပေါ့။

တချို့ကတော့လည်း အရက်ကလေးတစ်စွပ်စွပ်၊ ကွမ်းကလေး တဖွားဖွားနဲ့ ပေမဲ့ သူ့လွတ်လပ်မှုနဲ့ သူပါ။ လူနဲ့ ကုန်လုပ်ဆက်ဆံရေးဘဝ၊ လူနဲ့ ကုန်ထုတ်အရင်းအနှီး အခြေအနေ ကွာခြားကြပေမဲ့ သူတို့ မှာ အေးချမ်းရောင့်ရဲတဲ့ စရိုက်သဘာဝတွေတော့ ရှိတယ်ဆိုကြပါစို့ရဲ့ ။

ထားပါတော့။ အဲသည် ရပ်ကွက်ကလေးထဲမှာ မှ ကျုပ်က စာသွားရေးဖြစ်တယ်။

စာရေးတယ်ဆိုပေမဲ့ ရေးချင်တဲ့ စိတ်ကလေးရှိရင် ရေးလိုက်၊ မရေးချင်တဲ့ စိတ်က လေးရှိရင် သဲတင်ကားတွေ၊ ထင်းတင်ကားတွေ၊ ကျောက်

ကျက်ပိုင်းတွေ၊ ဈေးလှေတွေ နားလျှောက်လိုက်လုပ်နေတာလည်း ရှိတာပေါ့။ မြစ်နားကမ်းနားဆိုတော့ ပိုးပုရွက်တွေလို ရွရွထိုးနေတဲ့ လူတွေရဲ့ ဘဝစာမျက်နှာတွေကို လိုက်ဖတ်နေတယ်ပဲဆိုပါတော့လေ။ မနက်ပိုင်းတွေမှာ တော့ လက်ဖက်ရည်ကလေး တစ်ခွက်သောက်ပြီး ပက်လက်ကလား ထိုင်တစ်လုံးနဲ့ စာဖတ်ဖြစ်တယ်။ တစ်ရက် ကျုပ်တည်းတဲ့ အိမ်ကလေးရှေ့က နှင်းဆီရုံ တွေနား ကုလားထိုင်တွေချ ထိုင်စာဖတ်နေတုန်း ဖိုးရွှေအ ရောက်လာတာပါ။ အရင်က ကျုပ် သူ့ကို သတိထားမိဘူး။ မြင်လည်း မမြင်ဖူးဘူး။ အရိုးခေါင်းတံဆိပ်ထိုး တီရှပ်မည်းမည်းကျောပြကို ဝတ်ဆင်ပြီး ပုဆိုးတိုတိုနဲ့ ဝင်လာတဲ့ သူ့ကို ကျုပ်က သတိထားမိပေမဲ့ သူက ကျုပ်ကို အရေးတောင်မလုပ်ဘူး။ ဘာမပြောညာမပြော ခြံထဲဝင်လာပြီး မီးဖိုချောင်ဘေး ထောင်ထားတဲ့ ပုဆိန်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ရှင်တွေကိုလည်း ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ထင်းတုံးလေးငါးတုံးကို ပစ်ချပြီး တဝှမ်းဝှမ်းနဲ့ ပေါက်နေတော့တာပါ။ အိမ်ရှင်တွေကတော့ ဒါမျိုးက ရိုး နေပုံရလေတော့ ဘာမှ မပြောကြဘူး။ ကျုပ်ကလည်း အိမ်ရှင်နဲ့ သိတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ထင်း လာပေါက်ပေးတယ်လောက် သဘောထားပြီး ကျုပ်စာကျုပ် ဆက်ဖတ်နေလိုက်တာပါပဲ။

"အော့အော့.... အဲ.... အော"

ထင်းပေါက်ပြီးသွားတဲ့ လူငယ်က အိမ်ရှင်မိသားစုထဲက ကျောင်းဆရာမလေးကို လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ စကားပြောရင်း ပါးစပ်ကလည်း မပီမသ ပြောနေတာကို ကြားတော့ ကျုပ်လည်း စိတ်ဝင်စားသွားသည် ။ လူက ငယ်ငယ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးစစ၊ ရုပ်ကြမ်းကြမ်း၊ အသားညိုညိုနဲ့ ရှိလှရင် အသက်အစိတ်ပေါ့။ လိပ်တင်ထားတဲ့ တီရှပ်လက်မောင်းက လွတ်နေတဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ တော့ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထားတဲ့ လက်သီးကို ဓားမြှောင်စိုက်ထားပုံနဲ့ ။ သူခွဲထားတဲ့ ထင်းတွေကတော့ ပုဆိန်နဲ့ ခွဲထားတာပေ

မဲ့ ဓားနဲ့ များ တိုင်းခွဲထားသလို ညီညီညာညာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဆိုတာက လည်း ကျုပ် သတိထားမိတယ်။ သူက ကျုပ်ကို တစ်ချက်ကလေး လှည့် မကြည့်သေးဘူး။ ခမ်လှမ်းလှမ်းက သောက်ရေအိုးစင်ကိုသွားပြီး ကြေး ဖလားကလေးနဲ့ ရေနစ်ခွက်ခပ် သောက်တယ်။ ရေကို တဝသောက်ပြီးမှ ကျုပ်နားက ခုံတန်းရှည်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ပုဂ္ဂိုလ်က ကျုပ်ကို လှမ်းကြည့် တယ်။

"အဲဒါ ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်ထဲက ဖိုးရွှေအလေ ဆရာ။ အလုပ်သိပ်လုပ်တာ ဆရာရဲ့ ။ ဘယ်သူကမှ မခိုင်းဘဲ ဝင်လုပ်ချင်လုပ်နေတတ်တယ်။ ခိုင်းဖို့ ခေါ်ရင်တော့ ညည်း လာချင်မှ လာတာ ဆရာ။ လူတစ်မျိုးရယ်...."

အိမ်ရှင် ကျောင်းဆရာမလေးက ဖိုးရွှေအနဲ့ ကျုပ်ကို စမိတ်ဆက်ပေး တဲ့ စကားပါ။ သည် စကားစုတွေရဲ့ နောက်ပိုင်း ဖိုးရွှေအနဲ့ ကျုပ် ရက် တော်တော်များများ အတွင်း တော်တော် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားခဲ့ရတယ် ပြောပါတော့။ ကျုပ်ကတော့ စဉ်းစားတယ်။ ဘယ်နှယ် ဖိုးရွှေအလည်း ပေါ့။ လူက သန်သန်စွမ်းစွမ်း၊ ညိုညိုကြမ်းကြမ်း ရုပ်ရည်ကလေးနဲ့ လူငယ်က ဆွံ့အများ နေသလား။ ဆရာမကလေးကို မေးတော့မှ စကားမပြောတတ်ဘူးတဲ့ ။ နားလည်း ကောင်းကောင်း မကြားဘူးတဲ့ ။ ထူးဆန်းတာကတော့ စာတော့ ကောင်းကောင်း ရေးတတ်၊ ဖတ်တတ် သတဲ့ ။ လက်ရေးလက်သားကလည်း အတန်းတော်တော်ရောက်တဲ့ အထိ နေခဲ့ဖူးပုံပေါ်သတဲ့ ။

"ငယ်ငယ်ကတည်းက မွေးရာပါလား၊ ကြီးမှ ဖြစ်တာလားတော့ ကျွန်မလည်း မသိ ဘူးဆရာ။ သူတို့ ပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူး။ ဖအေ ရော၊ မအေရောရှိတယ်။ သားသမီးကတော့ သည် တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်လို့ ပြောတာပဲ။ အလုပ်ကတော့ လုပ်ရှာပါတယ်။ ထင်းလှေတွေနဲ့

လိုက်ပြီး အထက်ဘက်မှာ ထင်းခုတ် လိုက်ချင်ရင်လည်း လိုက်တယ်။ ရေနံတွဲတွေမှာ ဝင်လုပ်ချင်ရင်လည်း လုပ်နေတာတွေ့ရတယ်။ သဘော ပျက်တွေ မြစ်ထဲကဖော်တာတွေ၊ သံရည်ကြိုစက်တွေမှာ နေ့စား ဝင်လုပ်နေတာတွေလည်း လုပ်တာပါပဲ။"

ဖိုးရွှေအကတော့ သူ့အကြောင်းပြောနေမှန်း အရိပ်အကဲကြည့်ပြီး သိပုံပါ။ ပြုံးပြီး ကျုပ်ကိုကြည့်နေတယ်။ ခဏနေတော့ ကျုပ်ကို အမူအရာ တစ်ခု လုပ်ပြတယ်။ သူ့မျက်စိတွေကို သူ့လက်နဲ့ ဝိုင်းပြတာပါ။ ကျုပ်က မျက်မှန်တပ်လေ့ရှိတော့ ကိုမျက်မှန်ကို ကျွန်တော် အသိအမှတ် ပြုပါတယ် ဆိုတဲ့ သဘောဆိုတာ ကျုပ်ခံစားလိုက်ရတယ်။ ကျုပ်ကလည်း အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုတဲ့ အပြုံးမျိုး ပြုံးပြတော့ ဖိုးရွှေအက အသံတစ်သံထွက်အောင် နှုတ်ဆက်တယ်။

"ဖိုးရွှေအ ဒါ စာရေးဆရာလေ၊ စာတွေရေးတာ....၊ ဒီလိုရေးတာ... နေ့တိုင်း ဆရာ့ကိုလာနှိပ်ပေး၊ မင်းကို ဆရာက မုန့်ဖိုးပေးလိမ့်မယ်"

အိမ်ရှင်ကျောင်းဆရာမလေးက ဖိုးရွှေအကို လက်နဲ့ စာတွေရေးပြတဲ့ ပုံ၊ ပခုံးကို လက်နဲ့ နှိပ်ပြတဲ့ ပုံ၊ လက်မနဲ့ လက်ညှိုး ဝိုင်းပြီး ပိုက်ဆံပေးမယ့်ပုံ လုပ်ပြတော့ ဖိုးရွှေအက ခေါင်းညိတ်တယ်။ "အော့..... အော့.. ..အို့.... အော့"

ကျုပ်ကြားလိုက်တဲ့ အတိုင်း ရေးပြလိုက်တာပါ။ တကယ်ကို ဝမ်းသာကြည်နူး သွားတဲ့ အသံဆိုတာ သိသာပါတယ်။ တကယ်တော့ ခံစားမှုကိုပေးတာ စကား လုံးတွေ မဟုတ်ပါပဲကလား။ အသံပါ။ ရင်ထဲကအသံပါ။ ချက်ချင်းလိုပါပဲ။ ကျုပ် ထိုင်နေတဲ့ ကုလားထိုင်နောက်ကို လျှောက်လာပြီး ကျုပ်ပခုံးကို အားရပါးရကြီး ဆုပ်ကိုင်လိုက်တာ ပြုတ်တူကြမ်းကြမ်းနဲ့ ညှစ်လိုက်သလား မှတ်ရတယ်။ သန်လိုက်တာများ ။ တကယ်

လည်း အနှိပ်ကောင်းပါတယ်။ လက်မောင်းတွေ၊ ပခုံးတွေကို သူ့လက်
တွေနဲ့ အသာကလေး ဆုပ်ညှစ်နေပေမဲ့ ကျုပ်မှာ တော်တော်ခံနေရတ
ယ်။ တော်တော်ကြာကြာ နှိပ်ပေးပြီးတော့ ခုံတန်းမှာ လှဲပေးဖို့ အမူအရာ
တွေ လုပ်ပြတယ်။

"တော်ပါပြီ ဖိုးရွှေအရယ်၊ နောက်တော့မှ ပေါ့"

ကျုပ်က လက်ကာပြတော့ ရယ်တယ်။ ပြီးတော့မှ အိမ်ရှင်ကျောင်း
ဆရာမလေး ကို ဘာခိုင်းဦးမလဲဆိုတဲ့ ဟန်နဲ့ မေးငေါ့ပြတယ်။ ဆရာမ
လေးက လက်ဖက်ရည် ဝယ်ပေးပါဦးဆိုတဲ့ ပုံနဲ့ အထုပ်ကလေးဆွဲပြပြီး
ပါးစပ်က သောက်တဲ့ ပုံလုပ်ပြတော့ ဖိုးရွှေအ က ခေါင်းညိတ်တယ်။

"တိုတိမ့်...ပေါ့တိမ့်.."

ချိုဆိမ့်လား၊ ပေါ့ဆိမ့်လားပေါ့လေ။ ကျုပ်ကသည် လိုတော့လည်း
အသံထွက် သားပဲဆိုတော့ ဆရာမလေးက တစ်ခါတလေတော့ သီချင်း
တွေတောင် အားပါးတရ ဆိုနေတတ်သတဲ့ လေ။ အနားမှာ ဂီတာတစ်
လက်များ ရှိရင် တဗျင်းဗျင်း ခေါက်ရင်း သီချင်းဆိုတော့တာတဲ့ ။ သီချင်း
သားတော့ မဝီသဘူးပေါ့လေ။ ကျုပ်ကတော့ သီချင်းဆိုတယ်ဆိုတဲ့ ဖိုး
ရွှေအကို ကြည့်ရင်း သိပ်တော့နားမလည်နိုင်ဘူး။ ဘယ်သီချင်းကို ဆို
တာလဲ။ အဆိုတော် ဘယ်သူရဲ့ သီချင်းကို ဆိုတာလဲ။ သီချင်းမူရင်းကို
သူက ဘယ်လိုကြားလို့ ဆိုနိုင်တာလဲ။ ဂီတာခေါက်ရင်း ဆိုတယ်ဆို
တော့ ဂီတာ ကော့ဒ်တွေကိုကော သူဘယ်လိုသင်ခဲ့သလဲ။ သင်ခဲ့ဖူးတ
ယ်ဆိုရင်လည်း ဆွံ့အနားမကြားသူလေးကို ဘယ်ဆရာက ဘယ်နည်းနဲ့
သင်ပေးခဲ့တာလဲ။ ကျုပ်ဟာကျုပ် စဉ်းစားနေမိတာ တွေပေါ့လေ။ ဖိုး
ရွှေအ လက်ဖက်ရည်ဝယ်က ပြန်လာတော့ လက်ဖက်ရည်က တကယ့်
ကို ပေါ့ဆိမ့် ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်က နှိပ်ပေးတာရော၊ လက်ဖက်ရည်ဝယ်

ပေးတာ ရောပေါင်းပြီး ငွေငါးဆယ်တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်တော့ ရယ်သံတောင်ထွက်လာတယ်။ ပိုက်ဆံကို သေသေချာချာကြည့်ရင်း သဘောတွေကျနေလိုက်တာလေ။

"မေ့...မေ့"

"ဆရာပေးလိုက်တာကို သူမသုံးဘဲ သူ့အမေကို ပေးမယ်လို့ ပြောနေတာ ဆရာ။ သူ့အမေကို သူသိပ်ချစ်တယ်။ လုပ်ခလေးဘာလေးရရင် ချက်ချင်းပေးတာ ဆရာရဲ့ ။ အလုပ်ကတော့ ဘောက်လုပ်ရတာဆိုတော့ ခေါ်ခိုင်းသူရှိရင်တော့ အလုပ်ရှိတတ်တယ်။ ခက်တာက သူက ဆွံ့အနားမကြားသူဆိုတော့ ခိုင်းသူတွေရော၊ သူ့မှာ ပါအန္တရာယ်ရှိ တတ်တယ် ။ ဆိုပါတော့ ကမ်းနားမှာ သစ်တုံးကြီးတွေ၊ သစ်ချောင်းတွေ ထမ်းချတယ် ဆိုပါတော့။ သစ်ချောင်းကြီးတွေချရင် တစ်၊ နှစ်၊ သုံး ဆိုပြီး တိုင်မင်ယူပြီးနှစ်ယောက်စ လုံးက ပြိုင်တူပစ်ချရတာ။ သူက တိုင်မင်ခေါ်တာကို မကြားတော့ သူများက ချလိုက်တုန်း သူကမချမိတော့ ဒဏ်ရာကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရသွားခဲ့ဖူးတယ်။ ခိုင်းတဲ့ လူကလည်း ဆေးဖိုးဝါးခပေးရတာရော၊ တာဝန်ကြီးတာရောကြောင့် နောက် မခိုင်းရဲတော့ဘူး"

ကျောင်းဆရာမလေးက ရှင်းပြတာပါ။ ဖိုးရွှေအကတော့ သူ့အကြောင်းရှင်းပြနေ တာကို သိပုံရရဲ့ ။ ကျုပ်ကိုတစ်လှည့်၊ ဆရာမလေးကိုတစ်လှည့် ကြည့်တယ်။ တစ်ခါတုန်းက သင်္ဘောပျက်ဆယ်တဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုက ဖိုးရွှေအကိုသနားတာနဲ့ အလုပ် ပေးတယ်။ သည် လုပ်ငန်းက ခေတ်မီယန္တရားတွေနဲ့ သင်္ဘောပျက်ကြီးကို ရေထဲက ဆွဲမရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ မြန်မာ့ရိုးရာ ရှေးရိုးနည်းနဲ့ လုပ်အားတော်တော်များများ သုံးပြီး ဖော်ကြရတာလေ။ ပီပါတွေ တော်တော်များများ သုံးပြီး ကိုယ်ကျရာ

ထောင့်က မခိုမကပ်၊ မပင်မပန်း အားသွန်ကြရတာမျိုး။ တစ်ခါတော့
ဖိုးရွှေအကြောင့် ပီပါခွံတွေ တော်တော်တော်များများ မြစ်ထဲကျကုန်တ
ယ်။ သူကလည်း အော်ရှာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရေးတကြီး အော်တယ်လို့
မထင်ကြဘူး။ သီချင်းအော်ဆိုနေတာပဲလို့ ထင် လိုက်ကြတယ်။ မြစ်ရေ
စီးထဲ ပီပါတွေ တော်တော်ဝေးဝေး ရောက်ကာမှ သိလို့ အမြန်လိုက်ဆ
ယ်ကြရသတဲ့ ။ သည် မှာ တင် ဖိုးရွှေအလည်း အလုပ်ပြုတ်ရော။ ဒါက
ပီပါတွေ ပြုတ်ကျလို့ ကိုး။ လူသာ ကျသွားရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲလို့
စဉ်းစားကြပြီး အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုတာသိလို့ သနားပေမဲ့ ဖြုတ်လိုက်ကြ
ရတာတဲ့ လေ။

တစ်ခါကလည်း ရေနံစိမ်း ကဆီချက်တဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုက မြို့နဲ့ ဝေး
ဝေး ရွာလေး တစ်ရွာမှာ သွားလုပ်ကြတော့ ဖိုးရွှေအကို ခေါ်သွားကြတ
ယ်။ ထမင်းလည်း ကျွေး၊ လစာ ကောင်းကောင်း လည်း ပေးပေါ့။ အလု
ပ်ကတော့ အလုပ်ကြမ်းပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ငါးရက်လားကြာတယ်။ ဖိုး
ရွှေအ ရပ်ကွက်ထဲ ပြန်ရောက်လာသတဲ့ ။ ရပ်ကွက်က လူတွေက ဖိုးရွှေ
အ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာတာလဲ။ လခကောင်းကောင်း ရတာ လုပ်ရောပေါ့
ဆိုတော့ ဖိုးရွှေအက ရေစီးနေတဲ့ ချောင်းရိုးလေးရှိလို့ ပြန်လာတာလို့
စာရေးပြသတဲ့ ။ ဟ....ချောင်းရိုးလေးရှိတာနဲ့ မင်းပြန်လာတာနဲ့ ဘာဆို
င်လို့ တုံး ဆိုတော့ ဖိုးရွှေအက စာနဲ့ ထပ်ရေးပြသတဲ့ ။ "ငှက်ဖျားရောဂါ
ဖြစ်တတ်သည် " တဲ့ ။ ရပ်ကွက်က လူတွေကတော့ ရယ်ရခက်၊ ငိုရခက်
လေ။ သူ့အကြောင်း တော်တော်များများကို ဆရာမလေးက ရှင်းပြတာ
ကို သူက ပြုံးပြီး ကြည့်နေတယ်။ ကျုပ်က လက်ကနာရီကို ၁၂ နာရီနေ
ရာကို ထိုးပြပြီး နောက်တစ်ရက်သည် အချိန် သည် ကိုလာခဲ့။ နှိပ်ပေးပါ
ဦး ဆိုတာမျိုး လုပ်ပြတော့ သူက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ခဏနေတော့ ရ
င်ကလေးကော့၊ ပုဆိုးချက်ပြုတ်ကို တင်းအောင်ပြန်ဝတ်ရင်း ပြန်သွား

တယ်။ အဲသည် ကတည်းကပါပဲ။ နေ့ခင်း ၁၂ နာရီဆိုရင် ဖိုးရွှေအ ကျုပ်ဆီ ရောက်ရောက် လာတတ်တယ်။ သူ့လက်သန်ကြီးတွေနဲ့ နှိပ်ပေးတယ်။ ဇက်ကြောလျှော့ပေးတယ်။ ပြန်ကာနီးရင်တော့ လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်ပြတော့တယ်။ ငွေတစ်ရာပေးပေါ့လေ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဘောင်းဘီရှည်ပါရင် ပေးပါလို့ တောင်းတတ်တယ်။ မင်းက ဝတ်လို့ လားဆိုတော့ သူ့မှာ နှစ်ထည်ရှိသတဲ့ ။ နောက်နေ့ဝတ်ခဲ့၊ ကြည့်မယ်ဆိုတော့ တကယ့်ကို သူပိုင် ဂျင်းဘောင်းဘီ ဟောင်းကို ဝတ်ပြီးလာပြတယ် ။ တချို့ရက်တွေမှာ တော့ ကျုပ် ချွတ်ထားတဲ့ နေကာမျက်မှန်ကို ပြရင် သူပေးပါလားတဲ့ ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ စားပွဲပေါ်က သြဗ္ဗ စမပေ ဘူးကို မပြောမဆိုကောက်ကိုင်ပြီး သူတစ်ကိုယ်လုံး ကြိုင်သွားအောင် တရှူးရှူး ပန်းတော့တာပါ။ ကျုပ်က မိန်းမ၊ ဒါမှ မဟုတ် ရည်းစား ရှိသလားဆိုတာမျိုး လက်နှစ်ချောင်းပူးပြတော့ ရှိတယ်တဲ့ ။ ရည်းစားလား၊ မိန်းမလား ဆိုတာမျိုး သူသဘောပေါက်အောင်မေးတော့ ဟိုဝေးဝေးကို ထိုးပြ ၊ နောက် ပူးပြ၊ နောက်ဝေးဝေးကိုထိုးပြ လုပ်ပြတယ်။ ရည်းစားပေါ့။ အတူတူ မနေသေးတဲ့ ပူးတုံခွာတုံအဆင့်ပေါ့။ ကြာကြာပေါင်းကြည့်တော့ သည် ကောင်ဖိုးရွှေအက လူလည် ရယ်။ ကျုပ်ပြောဦးမယ်။

ဖိုးရွှေအက နေ့လယ်ဘက် ကျုပ်ဆီရောက်ရောက် လာပြီး ကျုပ် စာရေးနေတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကနေ မျက်ရိပ်မျက်ကဲ ပြတတ်တယ်။ ဘာခိုင်းဦးမလဲပေါ့လေ။ ကျုပ်က လက်တံတောင်ဆစ်ကို လက်နဲ့ ထောင်ပြပြီး ပါးစပ်က ပိုက်ကိုစုပ်တဲ့ ပုံ လုပ်ပြရင် သူက သိတယ်။ ပိုက်ဆံလှမ်းတော

င်းပြီး ထွက်သွားတော့တာပဲ။ ခဏနေတော့ အနီးမဝေး အအေးဆိုင်က ဖွင့်ထားတဲ့ အအေးပုလင်းတစ်လုံးနဲ့ ဖန်ခွက်တစ်လုံး ပါလာတတ်တယ် ။ ကျုပ်ကြိုတ်တဲ့ ဖရူတိုပါပဲ။ တစ်ခါက သူ့လက်ဖဝါးမှာ ဖရူတိုလို့ ရေးပြ လိုက်ဖူးတာကို ဖိုးရွှေအက မှတ်ထားတာကိုး။ ကျုပ်လည်း တခြားတံ ဆိပ် သောက်ချင်ရင်တောင် မရတော့ပါဘူး။ ဝယ်ခိုင်းသမျှ ဖရူတိုပါပဲ။ လက်ဖက်ရည်ဝယ် ခိုင်းရင် "ပေါ့တိမ့်" ပဲ။ ဒါတော့ သူပြောတတ်တယ်။ တစ်ခါကတော့ ဖိုးရွှေအကို ခေါင်းကိုခေါက်၊ ဆံပင်ကိုဆွဲပြပြီး ခေါက်ဆွဲ ဝယ်ခိုင်းတယ်။ နှစ်ရာတဲ့ ။ ဒါနဲ့ ငွေနှစ်ရာပေး။ အိမ်ရှင်စက်ဘီးကိုပါ ခဏငှားပေးလိုက်ပြီး စောင့်လိုက်တာ ညနေစောင်းမှ ပြန်လာတယ်။ ကျုပ်က ဘယ်လို ဖြစ်တာတုံးကွာဆိုတော့ ကြော်နေလို့ ပါတဲ့ ။ ကြော်.... ကြော်ပါဦးကွာ။ မင်းဟာက လွန်တယ်ဆိုပြီး စိတ်ပျက်တဲ့ ပုံ လုပ်ပြ တော့ ကြက်အတောင်ပံခတ်တဲ့ ပုံ လုပ်ပြပြီး အဲဒါမရှိလို့ တဲ့ လေ။ ဘယ် လောက်ကျသလဲဆိုတော့ နှစ်ရာတဲ့ ။ ငါသွားမေးမှာ နော် ဆိုတော့ မျက် နှာကြီးတင်းပြီး "အော်အေ...အော် အေ..." လုပ်တော့တာပဲ။ သွားမေး၊ သွားမေးပေါ့လေ။

ဖိုးရွှေအက ဗီဒီယိုကိုတော့ ကြိုက်တယ်။ ညဘက် သူကြည့်ဖြစ်တဲ့ ဗီ ဒီယို ကားကို နောက်တစ်နေ့ စိတ်လိုလက်ရ ကျုပ်ကို ပြန်ပြောတတ် သေးတယ်။ မင်း ဗီဒီယိုကြိုက်ရင် ရန်ကုန် လိုက်ခဲ့ပါလားဆိုတော့ "မေ့" တဲ့ ။ ပြီးတော့ ရိုက်တဲ့ ပုံ လုပ်ပြလိုက်သေးတယ်။ အမေ ရိုက်လိမ့်မယ် ပေါ့။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က မင်းအမေက မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မင်းကောင်မလေး က မလိုက်ခိုင်းတာ မဟုတ်လားလို့ မေးတော့ လက်ဟန်ခြေဟန်ကို ကြ ည့်ပြီး ဟုတ်တယ်တဲ့ ။ နာမည် ဘယ်သူလဲလို့ ကျုပ်က စာနဲ့ ရေးပြီးမေး တော့ "မိညို" လို့ ရေးပြတယ်။ မင်းနာမည်ကကော ဆိုတော့ "စန်းအော င်"တဲ့ ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က "စန်းအောင်ညို" ပေါ့ဆိုတော့ ဖတ်ပြီး ရယ်လိုက်

တာလေ။ အမေက သဘောတူသလား ဆိုတော့ "တူတယ်" လို့ ရေးပြတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က "မိန်းမတွေ ပေါပါတယ်ကွာ။ မိညိုကို မကြိုက်ပါနဲ့ " လို့ ရေးပြတော့ သူက ပြန်ရေးပြတယ်။ " မိညိုလည်း မိန်းမပဲ" တဲ့ လေ။ ကျုပ်က ရယ်တော့ သူကလည်း ရယ်တယ်။ တစ်နေ့တော့ သူ့လည်ပင်းမှာ ကုတ်ခြစ်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာတွေ ညိုမည်းပွထနေတယ်။ မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး။ နားထင်မှာ လည်း ပလာ စတာနှစ်စကပ်လို့ ဘာဖြစ်တာလဲမေးတော့ သူ့ကောင်မလေးက ကုတ်တာတဲ့ ။ ကျုပ်က လက်သီးထိုးတဲ့ ပုံလုပ်ပြပြီး "ရန်ဖြစ်တာလား" ဆိုတော့ ခေါင်းညိတ်တယ်။ နောက် သူ့ဒဏ်ရာတွေ တစ်ခုချင်းပြတယ်။ ဒါဆိုရင် မိညိုကို မချစ်နဲ့ တော့လို့ စာနဲ့ ရေးပြတော့ ဖိုးရွှေအ တွေသွားတယ်။ တော်တော်ကြာမှ ကျုပ်ဆီက ဘောလ်ပင် ကိုယူပြီး စာတစ်ကြောင်းရေးပြတယ်။ "မိညိုကုတ်တာ မနာပါဘူး" တဲ့ လေ။

ဖိုးရွှေအ ရှင်းပြတဲ့ လက်ဟန်ခြေဟန်ကို အခုတော့ ကျုပ် တော်တော် နားလည်နေပြီ။ ကျုပ်ကမေးတာ၊ ပြောတာတွေလည်း ဖိုးရွှေအက နားလည်နေပြီ။ သိပ်မေးလို့ မရရင်တော့လည်း စာရေးမေးရတာပေါ့လေ။ သည် တော့ သူက သူ့ရင်ထဲ ရှိတာ အရင်းအတိုင်းဖြေတာပါပဲ။ များ သောအားဖြင့်ကတော့ ကိုယ်ဟန်အမူအရာနဲ့ ပြောရတဲ့ "ဘော်ဒီလင်ဂို" နဲ့ ပြောတာများ ပါတယ်။ သူကလည်း နားလည်တယ်။ ကျုပ်ကလည်း သိတယ်။

နေ့လယ်ခင်း တစ်ခုမှာ တော့ ဖိုးရွှေအက ဂျင်းမဟုတ်တဲ့ ဘောင်းဘီ

ရှည် အမည်းကြီးတစ်ထည် ဝတ်လာတယ်။ လက်ထဲမှာ လည်း ဂီတာ
ဟောင်းတစ်လက်။ သူများ ဆီက ငှားလာပုံရတယ်။ အင်္ကျီက ရင်ဘတ်
ဟခွဲနဲ့ ဂီတာကိုင်ပြီး ဝင်လာတဲ့ ဖိုးရွှေအကို ကျုပ်က မှတ်တောင်မမှတ်မိ
ဘူး။

ဝင်လာတာကလည်း အေးအေးသက်သာ မဟုတ်ဘူး ။ ခပ်သုတ်သု
တ်ဝင် လာတာပါ။ ကျုပ်နဲ့ တွေ့တော့ ဓာတ်ပုံမြန်မြန်ရိုက်ပေးစမ်းပါတဲ့
။ ဘောင်းဘီရော၊ ဂီတာရော ပြန်ပေးရမှာ တဲ့ ။ လက်ညှိုးကို အပေါ်
အောက် ဆွဲပြလိုက်သေးတယ်။ နာရီဝက်ပဲ အချိန်ရတယ်ပေါ့လေ။ ဒါနဲ့
ကျုပ်ကလည်း နှင်းဆီပန်းရုံနောက်ခံနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးလိုက်တယ်။ ဖိုး
ရွှေအက ကုလားထိုင်စွန်းမှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်ရင်း၊ ဂီတာကို ဟန်ပါပါကို
င်ရင်း ကင်မရာကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ပြီး အိုက်တင်ပေးနေတာ
ရယ်စရာကြီး။ ကျုပ်က သူလုပ်ပြတာ ရယ်ရတာနဲ့ နောက်ထပ်တစ်ပုံရို
က်မယ်ဆိုတော့ နေဦး နေရာပြောင်းဦးမယ်တဲ့ ။ သည် တစ်ခါတော့ လ
က်ထဲက ဂီတာကို ဘေးချပြီး၊ ခါးထောက်၊ ခြေထောက်ကို ခပ်ကားကား
ချပြီး အရိုက်ခံတာ။ ရိုက်ပြီးတာနဲ့ ဂစ် တာဆွဲပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ပြေး
တော့တာပဲ။ သူများ ဘောင်းဘီနဲ့ ဂီတာ ပြန်ပေးရ သေးတာလေ။

နေ့လယ်ကျတော့ တစ်ခေါက်ပြန်လာတယ်။ ကျုပ်ကို နှိပ်ပေးရင်း
က လက်တို့ ပြီး ငွေနှစ်ရာ တောင်းပြန်ရော။ နှစ်ရာတော့မရဘူးကွာ။
တစ်ရာပဲ ဆိုပြီး လက်တစ်ချောင်းထောင်ပြတော့ နှစ်ရာပဲပေးပါတဲ့ ။ နှိ
ပ်နေရင်းက ရပ်ပြီး သူချွတ်ထားတဲ့ ခြေညှပ်ဖိနပ်ကို သွားယူပြတယ်။ ဖိ
နပ်က အောက်ခံ ဆိုးပြားကွာနေပြီ။ ဖိနပ်အသစ် ဝယ်ချင်လို့ တောင်း
တာထင်ပါရဲ့ ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က ပေးလိုက်တယ်ဆိုပါတော့။ နောက်တစ်နေ့
ကျတော့ ဖိုးရွှေအက ကတ္တီပါကွပ် ပွဲနေပွဲထိုင်ဖိနပ် အနီရောင်ကြီးနဲ့ ပေါ
က်ချလာပါလေရော။ ရောက်ရောက်ချင်း စာရေးစားပွဲဆီ ပြေး လာပြီး

သူဖိနပ် ဝယ်လာခဲ့ကြောင်း လာပြတယ်။ ကျုပ်က ဘယ်လောက်ပေးရသလဲဆိုတော့ လက် ငါးချောင်းထောင်ပြပြီး ငါးရာတဲ့ ။ ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်ကရသေးလို့ တုံး ဆိုတော့ စုထားတာတဲ့ ။ ကျုပ်က မင်းဖိနပ်က ငဲ့ဖိနပ်ထက်တောင် ကောင်းနေပါရောလား ဆိုတော့ သူ့ဖိနပ်ကို ကိုင်ပြီး ယပ်ခတ်ပြတယ်။

တစ်ခါတော့ သည် ကောင်က ဘာလုပ်ပြတုံး ဆိုတော့ မျက်နှာသေကလေးနဲ့ ကျုပ်ဆီရောက်လာတယ်။ မျက်နှာက တော်တော်ကို မကောင်းတဲ့ ပုံနဲ့ ပေါ့လေ။ အမြဲတမ်း ပြုံးနေတတ်တဲ့ ကောင်က သည်တစ်ခါ မျက်နှာကလေးညှိုးနေတော့ ကျုပ်က ဘာဖြစ်တာလဲမေးတော့ ခေါင်းခါတယ်။ မပြောပါရစေနဲ့ ဆိုတဲ့ ပုံ။ ပြောပါကွာ ဆိုတော့ ဟိုးခပ်ဝေးဝေးကို လက်ထိုးပြရင်း သစ်ပင်ကို ဓားနဲ့ ခုတ်တဲ့ ပုံ လုပ်ပြတယ်။ ထင်းသွားခုတ်ရမှာ ပေါ့။ ဟုတ်လားလို့ ဟန်နဲ့ ပြန်မေးတော့ ခေါင်း ညိတ်တယ်။ သူသွားရတော့မယ်။ ကြာလည်း ကြာမယ်ဆိုတဲ့ ပုံ ဖမ်းပြီး စားပွဲဘေးမှာ အကြာကြီး ထိုင်နေတာကလား။ ကျုပ်ကလည်း ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သံယောဇဉ်ကလေးကလည်း ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ လက်တို့ ပြီး လူဆိုတာ အလုပ်လုပ်ရမှာ ပေါ့။ မင်းသွားတော့ ပိုက်ဆံရတာပေါ့။ ပိုက်ဆံရတော့ မင်းအမေသုံးရတာပေါ့။ ကုသိုလ်ပါရပါတယ်ကွာလို့ စာနဲ့ ရေးပြတာကို ပြလိုက်တယ်။ စာလည်း ဖတ်ပြီးရော ဖိုးရွှေအ ငိုပါလေရော။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ကလည်း နှစ်ရာတန် တစ်ချပ်ပေးရင်းက နှုတ်ဆက်လိုက်ရတာပေါ့လေ။ ဝေးပြီပေါ့။ ဖိုးရွှေအနဲ့ ဒီတစ်ခါ တော့ ဝေးပြီပေါ့။ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ နောက်တစ်ရက်မလာဘူး။ နှစ်ရက်မြောက်တဲ့ နေ့ကျတော့ ဖိုးရွှေအ ပေါက်ချလာတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ခပ်ပြုံးပြုံးပါပဲ။ ကျုပ်က မင်းဘယ်လိုဖြစ်လို့ ပြန်လာတာလဲ။ ထင်းမခုတ်ရတော့ဘူးလား ဆိုတော့ ကောင်းကင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

ကျုပ်က နားမလည်ဘူး။ သည် တော့ သူက မိုးတွေရွာချတဲ့ ပုံ ပြောပြတယ်။ မိုးရွာလို့ ထင်းလှေမထွက်နိုင်တော့ သူလည်း မသွားရတော့ဘူး ပေါ့လေ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က ဒါဆို ငါ့ငွေနှစ်ရာပြန်ပေးဆိုပြီး ပိုက်ဆံပြန်တောင်းတဲ့ ဟန်နဲ့ လုပ်ပြတော့ ဖိုးရွှေအက ရယ်တယ်။ "အို...အိ" တဲ့ ။ "ကုန်ပြီ" ပေါ့။ ကျုပ်က မရဘူးလေ။ ပြန်ပေးရမယ်ချည်းလုပ်တော့ ကောင်မလေးနဲ့ လျှောက်လည်တာပါတဲ့ ။ လက်ညှိုးတွေလည်း ထိုးပြရဲ့ ။ အဝေးကြီးသွားကြတာမျိုးလည်း လုပ်ပြရဲ့ ။ ဘယ်သွားကြတာလဲ ဆိုတော့ ဘုရားရှိခိုးပြတယ်။ ထင်းခုတ်မယ်ဆိုပြီး တောင်းသွားတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ချစ်သူခေါ်ပြီး ဘုရားသွားဖူးတဲ့ ဖိုးရွှေအကို ကျုပ်က သဘောကျနေတာပါ။ ဖိုးရွှေအနဲ့ အနေကြာလာတော့ စာနဲ့ တောင် သိပ်ရေးပြမနေရတော့ဘဲ ဘော်ဒီလင်ဂိုနည်းကိုချည်း သုံးပြီး ပြောနိုင်တာကို ကျုပ်ဟာကျုပ် သတိထားမိတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါဆိုရင် ဘော်ဒီလင်ဂိုသုံးပြီး ပြောနေမိတာ အကြာကြီး။ ဖြစ်သားပဲ။ သူကလည်း အိုကေ၊ ကျုပ်ကလည်း အဆင်ပြေ။ စကားလည်း မပြောတတ်၊ နားလည်း မကြားတဲ့ ဖိုးရွှေအနဲ့ ကျုပ်ကြားမှာ လူတွေမှာ အရေးကြီးလှပါတယ်ဆိုတဲ့ နားနဲ့ ပါးစပ်ဟာ သိပ်တောင် အရေးမပါတော့ဘူး ပြောပါတော့။

တစ်ခါတော့ ကျုပ်က ဖိုးရွှေအတို့ ရပ်ကွက်ကလေးနဲ့ ဝေးတဲ့ မြို့ထဲကို ရွှေ့လာခဲ့တယ်။ နယ်ကို ခဏပြန်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းလင်မယားက သူတို့ အိမ်မှာ ခဏနေပေးပါဆိုတာနဲ့ ကျုပ်လည်း ပြောင်းခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ စားဖို့ ၊ သောက်ဖို့ ၊ နေဖို့ ၊ ထိုင်ဖို့ အဆင်ပြေတဲ့ အပြင် မြို့ထဲဆိုတော့ ရေးပြီးသားစာမူလေးတွေ ပို့ရပြုရ တာ အဆင်ပြေလို့ ရွှေ့ခဲ့ရတယ်ပဲပြောပါတော့။ ဖိုးရွှေအကလည်း ကျုပ်ရှိတဲ့ မြို့ထဲက တိုက်ခန်းကို တစ်ခေါက်ပြထားတာနဲ့ ရောက်ရောက်လာတတ်တယ်။ တစ်ခါ တစ်ခါ သူက ကုန်းကြောင်းလျှောက်လာတာပါ။ တော်တော်ဝေးဝေး လျှောက်

လာရတော့ ရောက်လာရင် မောမောနေတတ်တယ်။ သည် တော့ ကျုပ်
က သူငယ်ချင်း လင်မယားရဲ့ ရေခဲသေတ္တာကိုဖွင့်၊ အချိုရည်တစ်ဘူး
ဖောက်တိုက်လိုက်ရင် ဖိုးရွှေအ သိပ်သဘောကျတာကလား။ နောက်
တော့ ရောက်လာရင် ကျုပ်ပေးတာတောင် မစောင့်တော့ဘူး။ သူ့ဟာ သူ
ဖွင့်ပြီးသောက်တော့တာ။ သည် လိုနဲ့ ဖိုးရွှေအ တီဗွီ ဖွင့်တတ်တယ်။ ဗီဒီ
ယို ပြစက်ထဲ အခွေထည့် ဖွင့်တတ်လာတယ်။ လျှပ်စစ်မီးပူနဲ့ သူတီရှုပ်
ဟောင်းကို မီးပူတိုက်ချင်ရင်လည်း တိုက်နေတတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ
အိပ်ရှင်လင်မယားရဲ့ ကလေးတွေကစားတဲ့ တီဗီဂိမ်းတောင် ကစားနေ
တတ်ရဲ့ ။ ဒါတင်ဘယ်ကပါမလဲ။ ဖိုးရွှေအက မတ်တတ်ပန်ကာကို ဖွင့်၊
ရေခဲသေတ္တာထဲက အချိုရည်ဘူး ထုတ်သောက်၊ ဗီဒီယိုစက်ကို
ဖွင့်ထားပြီး ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ ခြေဆင်းနေတာများ အကြာကြီး။ တစ်ခု
တော့ရှိတယ်။ ဖိုးရွှေအ ကက်ဆက်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မဖွင့်ဘူး။ က
က်ဆက် ခွေတွေကိုတော့ကြည့်တယ်။ အသံတစ်မျိုးနဲ့ အဆိုတော်တွေနာ
မည်တွေကိုတော့ လျှောက်ဖတ်နေတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ ဖွ
င့်မကြည့်လေဘူး။ အသံမ ကြားရလို့ များ လားတော့ မသိဘူးလေ။ ဒါ
ပေမဲ့ သည် ပစ္စည်းတွေသုံးပြီး သူနေချင်တိုင်း နေခွင့်ရနေပေမဲ့ ဖိုးရွှေအ
က သည် ကိစ္စတွေပေါ်မှာ အာရုံရှိနေတာမျိုး၊ သာယာနေတာမျိုး မတွေ့
ရဘူး။ သည် ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ အံ့လည်း မအံ့ဩဘူး။ ထူးဆန်း
တယ်လို့ လည်း မထင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့တော့ သူမထင်မှတ်ဘဲ အံ့ဩ
သွားရတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ လျှပ်စစ်ထ
မင်းအိုးနဲ့ ကျုပ် ထမင်းအိုးတည်နေတုန်း သူရောက် လာတာပါ။ ထမင်း
ပေါင်းအိုးထဲက ထမင်းကို ခါတိုင်း ရောက်လာရင် ခူးစားနေကျပေမဲ့ သ
ည် အိုးနဲ့ ထမင်းစချက်တာကို သူ မတွေ့ဖူးဘူး။ အဲဒီနေ့က ဆန်ခြင်ထ
ည့် တာရော၊ ရေခြင်ထည့်တာရော၊ မီးဖွင့်လိုက်တော့ ထမင်းချက်နေတ

ယ်ဆိုတာ ပြတဲ့ မီးနီကလေး လင်းနေတာရော၊ နပ်သွားတော့ နပ်မီးက
လေး ပြောင်းပြီး လင်းသွားတာရော အစအဆုံးကြည့်နေတယ်။ ထမင်း
ကျက်လို့ ကျုပ်က ထမင်းအိုးကို ဖွင့်ပြလိုက်တော့ ကော့ပြီးမွှေးနေတဲ့ ထ
မင်းတွေကို ကြည့်ပြီး အင်မတန် ကျယ်လောင်တဲ့ အံ့ဩမှုနဲ့ ထအော်တ
ယ်။ ကျုပ်ကိုလည်း သည် တော့မှ အံ့ဩတကြီးကြည့်တယ်။ ကြည့်စမ်း၊
ဒါကြီးနဲ့ ထမင်းချက်တတ်တဲ့ လူပါလား ဆိုတဲ့ ပုံနဲ့ ထမင်းအိုးနဲ့ ကျုပ်ကို
တစ်လှည့်စီ ကြည့်တယ်။ နောက်နေ့တွေကျတော့ သူ့ကို ထမင်းအိုးချက်
တာ ပြထားလိုက်တော့ ချက်တတ်သွားတယ်။ ထမင်းများ ချက်ရမယ်ဆို
ရင် ပျော်နေတော့ တာလေ။ သည် ထမင်းအိုးကို ကျုပ်တီထွင်ထားတယ်
များ ထင်သလားမသိဘူး။ ဘယ်တော့မှဆို ထမင်းကျက်သွားတိုင်း ထမ
င်းအိုးကိုလည်း ကြည့်တယ်။ ကျုပ်ကို လည်း ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ပါး
စပ်က တအံ့တဩ ထထအော်တယ်။

ကျုပ်သိပါတယ်။ ဖိုးရွှေအက ကျုပ်ကို အထင်ကြီးနေပြီဆိုတာ။ ခေ
တီပေါ် လူ့အသုံးအဆောင်တွေနဲ့ နေသားကျလာတဲ့ ဖိုးရွှေအက
ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ကျုပ် ဖြစ်ချင်ပုံလည်း ရရဲ့ ။

ကျုပ်နဲ့ ဖိုးရွှေအကြားမှာ သူ့ဘက်က မသိတာတစ်ခုပဲ ရှိတော့တာပါ
။ သူက ကျုပ်ဖြစ်ချင်နေ ချိန်မှာ ကျုပ်က သူဖြစ်ချင်နေတာလေ။ သူက
ကျုပ်ကို အားကျနေချိန်မှာ ကျုပ်က သူ့ကို အားကျနေတာလေ။

နေဝင်းမြင့်

အမှတ် ၁၀၉၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၉၉၈ ခုနှစ်

ရွှေအမြူတေရပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။
